8. Årg. MAJ 1903. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Tuan-Fang. (Se sid. 43).

Innehåll:

Lid äfven du. — Tuan-Fang. — Port Said—Shanghai. — Meddelanden från Redaktionen. — Brefafdelningen. — Redovisning. — Adresser.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

"Lid äfven du
för evangelium efter Guds kraft».

2 Tim. 1: 8.

Af

Jane af Sandeberg.

Då Paulus skref detta bref, satt han fängslad i Rom. Kort förut hade han varit inkallad till sitt första försvar inför kejsaren och därvid fått erfara, att lärjungen icke är öfver sin Mästare. Om Herren Jesus står det nämligen, att i hans lidandes stund »öfvergåfvo honom alla och flydde». Så gick det ock för Paulus. »Vid mitt första försvar», säger han, »var ingen med mig, utan alla öfvergåfvo mig». Men i sin Mästares sinne kunde han tillägga: »Må det icke tillräknas dem!» 2 Tim. 4: 16. Han var allena men dock icke allena, ty »Herren stod honom bi och styrkte honom».

Nu, då denne Herrens gamle kämpe känner, att slutet nalkas, att han har fullbordat loppet, och att tiden för hans uppbrott »är inne» (4: 6, 7), skrifver han ett förmaningsbref till sin son Timoteus och säger bland annat: »Lid äfven du för evangelium efter Guds kraft». Dessa ord kommo således från en man med lifvet bakom sig och döden för ögonen; de äro icke foster af en uppflammande känsla utan utgöra hans fasta, djupa öfvertygelse. Han är bunden — de skramlande kedjorna påminna honom ständigt om detta — »men Guds ord», utropar han jublande, »är icke bundet» (2: 9). Han skall dö, men Guds evangelium är kvar i världen, detta evangelium, för hvilket han arbetat, kämpat och lidit ondt ända till bojor. Det är detta arbete, denna kamp och detta lidande, som han vill, att Timoteus skall dela. De hade förut sida vid sida tjänat i evangelium. Märker han möjligen nu hos Timoteus någon rädsla för det lidande, som följde med denna kamp, eller fruktar han, att hans unge medkämpes mod skall svikta vid åsynen af det slut, han skulle få? Det är troligt, att så är, ty genom hela detta hans sista bref går som en röd tråd denna förmaning att lida och uthärda för evangelium. 1: 8; 2: 3, 9, 10, 12; 3: 11, 12; 4: 5.

Evangelium

är i djupaste mening, hvad Paulus på ett annat ställe kallar det, *Guds evangelium*, ty dess ljuflighets ström har sin upprinnelse i Guds hjärta, i det »*Gud* älskade världen» och »*Fadern* sände sin Son», men det är äfven *Jesu Kristi evangelium* och detta ej endast därför, att *han* är evangelii kärna och stjärna, dess A och O, utan ock emedan det är han, som vunnit det och gifvit det åt oss. — Några personer besökte en gång en katedral och begåfvo sig upp i tornet vid den tid, då klockringaren skulle ringa på det där uppsatta klockspelet. Aldrig hade de anat, att den ljufliga musik, som de dagligen brukade höra, kunde kräfva ett sådant arbete. De sågo den starke mannen arbeta, tills hans händer blefvo blå af ansträngningen, tills hvarje muskel spändes och hvarje åder svällde. Då någon i sällskapet beklagade honom för hans arbete och möda, svarade han: »Hvad gör det, om blott folket därnere får höra de sköna tonerna»? Du, som dagligen får höra det ljufliga budskapet om förlåtelse och frälsning, tänker du äfven på det pris, för hvilket denna frälsning vanns, på *hans* själs arbete, som under kamp, blod och tårar vardt lydig intill döden, ja, intill korsets död? Han bar vår synd, på det att vi skulle få evangelium, på det att ut öfver världens nöd, strid och synd skulle ljuda tonerna af ett gladt budskap.

När Herren Jesus lämnade världen, anförtrodde han evangelium åt de sina. »Gån ut», säger han, »och prediken evangelium»! I denna mening är det, som Paulus i detta bref säger: »*mitt evangelium*» (2: 8). Detsamma kan i ödmjukhet hvarje Jesu lärjunge säga. Men hvar och en, som för egen del *mottagit* evangelium, är ock skyldig att *gifva* evangelium. Millioner själar — mer än halfva människosläktet — ligga ännu, som det heter i vår kyrkobön, »fångna i blindhetens och dödens mörker». »Ljus och lif» kunna uppgå för dem endast »genom evangelium». Vi, som äga frälsningens kunskap, äro skyldiga världen evangelium. Missionen är blott ett medel, hvarigenom vi kunna betala vår skuld. O, att vi *kände* den! Med tanke på, huru litet vi gjort för världens frälsning, borde vi ur våra hjärtans djup bedja: »Förlåt oss våra skulder»! Paulus kände sin skuld. »Jag står i skuld», skrifver han till romarne, »därför är jag redobogen att predika evangelium». Ve oss, om vi veckla in detta pund, *som vi alla äga*, och ej bruka det för Herren! — Än en gång vill jag säga: Tag emot, att du må kunna gifva! Alldeles som i det kroppsliga lifvet det går en ström *till* hjärtat och en *därifrån*, och den ena strömmens styrka bestämmer den andras, så är det ock i det andliga lifvet; de, som mottaga mycket från Gud, kunna gifva mycket åt människor.

Världen behöfver evangelium, liksom den sjuke behöfver hälsa, den blinde syn, den fångne frihet. Vill du vara med och gifva världen detta, så vet, att det är tre sätt, hvarpå du kan deltaga i detta arbete. Du kan gifva världen evangelium genom att *bedja*, *arbeta* och *lida* för denna sak.

Bönen är den drifvande kraften i missionsarbetet, och kraften är så liten, emedan bönen är så ringa. Eller hur är det med dig, som läser dessa rader, är du en uthållig, trägen bedjare? Måste du icke i stället med blygsel bekänna, att du beder så litet, så lamt, att du inlägger så litet af ditt hjärtas kärlek och varma intresse i dina böner för missionen? Huru kan du så synda mot Herren, att du ej *beder* för hans rike, hans ära, hans sändebud, hans dyrköpta själar? Må Herren lösa dig ur ditt själfviska lif, ja, äfven ur ditt själfviska bönelif, vidga ditt hjärta och gifva dig bönesinne, ty ur detta bönesinne, ur hjärtebönen, framväxer *arbetet* för Guds rike. Bön drifver till arbete, uppehåller under arbete och gifver hvila efter arbete. Bön och arbete gå hand i hand. Därom sjunger ju också en af våra skalder (Viktor Rydberg):

»Bön med lyfta händer är ej nog.
Landtman, då du ber för jordens gröda,
Bed med handen på din plog,
Då välsignar bönens kraft din möda.»

Med den ena handen uppåtlyftad till bön och den andra stadigt hvilande på Guds evangelii plog, framåt, du Kristi vittne! Herren Jesus lärde oss ju att bedja skördens Herre om arbetare — vi måste då själfva blifva arbetare. Han vill ej hafva lättingar i sin tjänst. I hans vingård finns plats för alla. Äfven i missionsarbetet behöfvas alla gåfvor: det helgade förståndet och det varmt kännande hjärtat, organisatören att leda och entusiasten att lifva, handen, som skrifver, foten, som går, läpparna, som tala, ögat, som ser, örat, som hör. Alla lemmarne i Kristi kropp behöfvas för detta arbete. Vi arbeta på olika sätt men med samma mål. Vi arbeta, ty vi vilja vinna själar åt Jesus, och längtan efter detta drifver oss framåt. Tillåt mig berätta, huru Herren en gång gjorde detta lefvande för mig! Det var på våren 1900. Jag hade nyss anländt till Kina och var dagligen upptagen med att studera språket. En dag voro krafterna nedsatta; det myckna läsandet var tröttande, och modet höll på att sjunka. Jag sköt undan de kinesiska böckerna och öppnade böckernas bok, under det att mitt hjärta bad Gud om ett ord, som kunde »stärka den trötte». Det kapitel, som jag på morgonen läst, föll upp, och i Ordspr. 16: 26 fick jag i Guds Helige Andes kraft mitt budskap. »*Arbetarens hunger är hans arbetshjälp*», stod där. Det var just *arbetshjälp*, som jag behöfde, och denna hjälp utbad jag mig nu af Herren, hunger, en brinnande längtan efter själar åt Jesus, som skulle komma mig att med glädje hålla ut i arbetet. Gud gifve oss alla denna hunger! Vi skola äfven i detta liksom i hungern efter rättfärdighet få erfara, att »saliga äro de, som hungra, — — — ty de skola blifva mättade».

I och med arbetet för själars frälsning följer i mer eller mindre mån *lidande*. Kristus led, på det att världen skulle få evangelium, och när det står, att något fattas i hans lidande, är det icke i hans för oss helt fullbordade verk, ty däri fattas intet. Men evangelium måste utbredas; det gifves lidande, smälek och förföljelse för Kristi skull, och det är här, som du och jag i vårt kött skola uppfylla, hvad som fattas i Kristi lidande. Är du beredd att lida? Låt mig i Jesu namn tillropa dig: »*Lid äfven du!*» Synes detta dig för tungt, skyggar du tillbaka för talet om korset? Vet då, att du kallas ej att lida i egen kraft utan »*efter Guds kraft!*» Han skall gifva dig kraft att uthärda, att öfvervinna och segra. »Lid äfven du såsom en god Jesu Kristi stridsman».

Bunyan berättar i sin »Kristens resa», huru Kristen en dag fördes till uttolkarens hus. Därifrån såg han ett stort, härligt palats, hvari lyckliga, hvitklädda gestalter vandrade omkring men ock, att trappan upp till palatset var besatt med starka, beväpnade män, hvilka hotade att kasta sig öfver dem, som ville gå ditin. Vid foten af trappan satt en man med penna och bläckhorn för att anteckna deras namn, som ämnade sig upp. Kristen såg, att många, ovissa och rädda, gingo fram och tillbaka utanför palatset. Till slut trädde en man fram till den skrifvande och sade med beslutsam ton och fast blick: »Skrif upp mitt namn, herre!» Därefter satte han hjälmen på sitt hufvud, drog sitt svärd och stormade uppför trappan. Ehuru han både fick och gaf många sår, kom han lyckligt upp. Portarne till palatset öppnades, och han mottogs med den fröjdesången: »Kom in, kom in, en evig härlighet blir din.»

Lid äfven du! Tag korset, att du må få kronan! Kom och var med i striden, kom nu, om du ej kommit förr! Vill du ej, sedan du läst detta, böja dig ned inför din Herre Jesus, som dog för dig, och säga till honom, som kallat dig till sitt rike och sin härlighet: »Skrif upp mitt namn, Herre Jesus, jag vill följa dig, tjäna dig, lyda dig och lida för din skull, skrif upp mitt namn!»

Amen!

Tuan-Fang,

t. f. vicekonung öfver Hu-peh och Hu-nan.

Vi meddela i dag bilden af den man, som var redskapet i Guds hand att under 1901 års oroligheter i Kina rädda lifvet på omkring 90 missionärer, däruti då inbegripna alla de medlemmar af Svenska Missionen i Kina, som voro ute på missionsfältet, undantagande de tre systrar, som från Honan under stora svårigheter funno sin väg till kusten. H. Excellens Tuan-Fang, till börden mandschur, var vid tillfället landshöfding i provinsen Shensi med *Si-an-fu* som boningsort. Starkt påtryckt, ja, befalld af regeringen att utföra dess mordiska beslut, fordrades ej litet mod och fasthet i karakteren att handla tvärt emot detta påbud. Det säges, att vicekonungen i Kuang-Tong (nu död) kraftigt stod honom bi med råd. De båda vicekonungarne *Chang Chih-Tung* och *Liu Kuan-ii* voro ju ock hans föredöme.

Man fruktade, att änkekejsarinnan skulle taga hämnd på den modige ämbetsmannen, då hon kom till Si-an-fu, men i stället berättas det, att hon, då de möttes, lär hafva sagt: »Jag öfverlämnar mig nu i dina händer, du får beskydda mig!»

Tuan-Fang är endast 43 år gammal och bekläder f. n. vicekonungsplatsen efter Chang Chih-Tung, som förflyttats till Nanking. Mot missionärer, som kommit i hans väg, har han alltid visat sig mycket vänlig. Han är en man, som förstår sin tid, och det är just en sådan, som Kina behöfver. I sin nuvarande ställning kommer han nog icke att kvarblifva länge, men hvart han kommer, kommer han helt visst att utöfva ett godt inflytande och framställa bilden af en upplyst och rättrådig ämbetsman.

Skola ej vi, missionsvänner, mera än hittills beakta apostelns uppmaning i 1 Tim. 2: 1—2, att bedja för all öfverhet? »Ty detta är godt och välbehagligt inför Gud, vår Frälsare, som vill, att alla människor skola blifva frälsta och komma till sanningens kunskap.»

Port Said—Shanghai.

Shanghai den 6 mars 1903.

Kära missionsvänner!

»*Herren förde dem till den önskade hamnen.*» Ps. 107: 30.

Då jag afslutade mitt förra bref, var närmaste målet för vår resa Port Said. Vädret var vackert, himlen klar och blå, och värmen icke alltför tryckande, då vi en af de sista dagarne i januari anlände till ofvannämnda stad. Sedan ångaren vid inloppet till hamnen passerat den stora statyn af Ferd. de Lesseps, Suez-kanalens snillrike skapare, ankrade vi ett stycke från kajen. Hvilket vimmel af roddbåtar rundt omkring ångfartyget, hvilket skrik och väsen! Hvad som först af allt väckte min uppmärksamhet var den färgrikedom, som mötte ögat, då jag blickade ut öfver folkhopen på stranden. Egyptier, araber, greker och turkar, iklädda sina mångfärgade mantlar, turbaner och öfriga klädespersedlar, svärmade omkring hvarandra som bin i en bikupa. Vi gingo i land för att se staden, besökte Brittiska och Utländska Bibelsällskapets lokal samt återvände därefter ombord. Efter mer än 20 års vistelse i Europa beträdde jag denna dag åter Afrikas jord. * Då jag blickade tillbaka på denna tid, fylldes mitt hjärta af tacksamhet till Gud för allt, hvad han gifvit mig i det kära Sverige. Det förflutna var mig en borgen för framtiden och en underpant på all kärlek och nåd, som Herren också allt framgent skall bevisa mig. Vid middagstiden lämnade vi Port Saids hamn och löpte omedelbart därefter in i Suez-kanalen, som genomskär den 113 km breda landtungan mellan Medelhafvet och Röda hafvet. Å ömse sidor om kanalen utbredde sig faraonernas gamla land. Till höger syntes sjön Mensaleh, på hvars lugna yta i närheten af stranden en mängd fåglar simmade, medan längre ut syntes talrika egyptiska fiskarbåtar med sina egendomliga sneda segel. Små grönskande grupper af palmer kunde urskiljas här och där på den högra stranden. Till vänster låg öknen med dess sand. Några flockar af flamingos skönjdes på afstånd. För öfrigt afbröts enformigheten här endast af några kameler, som sträckt ut sig till hvila på den varma sanden. Vi kommo aldrig fram till Suez, emedan den ryktbara Suez-kanalen, märkvärdigt nog, icke går fram till denna stad utan mynnar ut vid Port Tewfik, en hamnplats, belägen på något afstånd från staden. Port Tewfik är en liten vacker hamnplats. Kanalbolagets täcka, i orientalisk stil uppförda hus, några privata byggnader och en grönskande allé längsefter kajen utgöra det mest sevärda på platsen. Vi framkommo hit dagen efter afresan från Port Said, och redan vid middagstiden samma dag ångade »Hamburg» ut i Röda hafvet. Efter solnedgången passerade vi på afstånd 'Sinai berg', en isolerad, mäktig granitmassa med flera spetsar, bland hvilka Dschebel Musa är den högsta. Här var det, Mose af Gud mottog lagens bud. Då vi passerade förbi berget, lyste en klar, tindrande stjärna just öfver detsamma. Sinai bergs mörka stenmassa syntes mig som en bild af lagen, allvarlig och kräfvande, under det att stjärnan därofvanför var mig en symbol af evangeliet, klart lysande, visande upp mot Jesu Kristi fullbordade frälsningsverk.

Följande dag, då jag kom upp på däck, voro vi långt ute på Röda hafvet. Åter syntes endast himmel och haf; enformigheten afbröts då och då genom anblicken af en ångare; några tumlare följde fartyget ett stycke, men rusade skrämda åter ned i djupet. I mörkret urskildes i vattnet från ångarens akter liksom ett bredt, tindrande stjärnband, en riktig vintergata; det var fosforn i hafvet, som kommit i friktion med propellern.

Söndagen den 1 februari framkommo vi till Aden, österns Gibraltar, som behärskar Arabiska hafvet. Där staden låg, omgifven af vegetationslösa klippor, syntes den icke mycket inbjudande, hvarför vi stannade kvar ombord. Som vanligt i hamnstäderna satte en hel svärm af små roddbåtar kurs mot ångaren, och snart hördes där nedanför larmet, osämjan och skriket från somalierna, som utbjödo sina handelsvaror. Det var föga sabbatsstämning öfver denna scen; intet af den frid, som Jesus kommit ned till jorden att gifva. Då jag såg dessa arma, förvillade hedningar, insåg jag mer än förr, huru mycket vi kristna hafva att tacka Gud för, men också hvilket ansvar, som ligger i att äga evangeliet om Jesus Kristus, och hvilka plikter, som åligga oss gent emot hedningarna. Herren själf öppne ögonen på alla de sina, att de tydligt och klart måtte se de kraf, han ställer på dem med afseende på hednavärldens frälsning!

Hela färden genom Röda hafvet hade vi haft ganska vackert väder, och värmen hade icke varit så tryckande, som den här plägar vara. Men väl utkomna i Indiska oceanen, fingo vi rätt stark sjögång; vädret var dessutom ganska varmt; i synnerhet kändes värmen pressande nere i hytten under nattetid. Jämnt en vecka efter sedan vi lämnat Aden, framkommo vi, söndagen den 8 februari, till Colombo, hufvudstaden på Ceylon. Värmen var här mycket stark, och vi kunde kännbart förnimma, att vi icke voro långt från ekvatorn. Knappt hade »Hamburg» ankrat ute på redden, förr än en svärm af singaleser omgåfvo oss, somliga af dem paddlande i sina små kanoter, andra åter simmande omkring i vattnet, alla skrikande och stojande. Som de flesta af passagerarne gingo i land, följde vi deras exempel, och snart sutto vi i en öppen vagn, körande genom stadens gator på väg ut till botaniska trädgården. Vid framkomsten dit kunde vi af den yppiga vegetationen tydligt se, att vi befunno oss i tropikerna. En praktfull tropisk grönska omgaf oss på alla sidor, blommor i alla färger samt vällukt från träden. Här stod en präktig grupp af brödfrukt- och mangoträd, där en skog af olika slags palmer, bland hvilka kokospalmerna reste sina höga, smäckra stammar med de vackra kronorna högt öfver de öfriga träden. Under vår färd tillbaka till hamnen passerade vi flera missionskyrkor och skolhusbyggnader. Den för oss vackraste anblicken var dock icke Ceylons praktfulla, yppiga växtlighet, utan några små barn, hvilka, rena och snyggt klädda, kommo vandrande vägen fram med sina biblar och sångböcker under armen, troligen på väg från eller till söndagsskolan. Hvad det gladde mitt hjärta att se dessa mörka småttingar och veta, att de lärt känna den store barnavännen Jesus, som förmår göra deras själar hvita som snö! Återkomna ombord mottogos vi af en skara singaleser, hvilka utbjödo sina varor.

* A. E. är nämligen född i sydvästra Afrika.

Not. af Red.

Ehuru jag hade ytterst kort tid att kunna bilda mig ett omdöme om singaleserna, kvarlämnade de dock hos mig ett godt intryck. Då en af dem kom fram till mig, utbjudande några elfenbensarbeten, och jag svarade honom, att det var söndag, och att denna dag var helgad till hvila från alla jordiska affärer samt afskild till Guds dyrkan, bad han mig genast om ursäkt. En annan lämnade en ganska lång stund sina affärer för att samtala med mig. Gud själf välsigne till hans frälsning de lifsord, som vid detta tillfälle såddes i hans själ! Som singaleserna talade ganska god engelska, var det jämförelsevis lätt att samtala med dem.

Fram på aftonen lämnade ångaren Colombo och styrde ut från land. Värmen blef nu mer och mer tryckande. Det var som att gå ned till ett formligt svettbad, då man för natten sökte hvila nere i hytten. Jag gjorde därför några försök att sofva uppe på däck. Ehuru det här var svalare, fick jag dock icke mycken ro. Dels gingo somliga af passagerarne först sent ned till sina hytter, och när de lämnat däcket, begynte tvättningen af detsamma; dels väcktes jag mycket tidigt genom städningen uppe på däck. Efter tre dagars färd syntes frampå kvällen en blänkfyr från Sumatra, och senare fram på natten framträdde öns kust dunkelt i mörkret.

Sedan vi anlöpt Penang, en ö i Malacca-sundet, fortsattes färden därifrån mot Singapore som vårt närmaste mål. Vi hade lämnat Penang tidigt på morgonen; hafvet låg lugnt och stilla, luften var klar och ren, med få ord sagdt, det var en af de vackraste dagarne under resan, då med ens stillheten ombord stördes genom ropet: »En man öfver bord!» Alla rusade vi mot aktern, och där i kölvattnet bakom fartyget syntes ett hufvud sticka upp ofvanför vattenytan. Fartyget ångade framåt för full maskin, då olyckshändelsen inträffade. En liten skeppsgosse hade emellertid sinnesnärvaro och rådighet nog att genast kasta ned några lifbälten samt alarmera lifbåten. Genast ändrade ångaren kurs och styrde mot den förolyckade, hvars hufvud på afstånd skönjdes som en liten svart punkt. Det tog tid att ändra kursen, och innan vi hunno fram, hade minst tio minuter förflutit. Dessa syntes långa under den ångest vi erforo. Närmare och närmare kommo vi dock mannen, som lyckats fatta ett lifbälte, och nu sam emot fartyget. Då vi hunnit fram till honom, och han lyckligt och väl kommit ombord, aflöstes den tystnad, som rådt under den starka spänningen, af dånande handklappningar. Vår lille käcke skeppsgosse blef sedermera kallad till kaptenen och fick af honom beröm för sitt goda uppförande samt en liten penningsumma, som insamlats bland passagerarne.

Den 14 februari närmade vi oss Singapore. Vi foro förbi den ena ögruppen efter den andra, alla betäckta af en tropisk växtlighet. Strax innan vi löpte in i Singapores hamn, föll en mycket häftig regnskur, som betydligt friskade upp luften. Då vi kommit i land, fick jag den första försmaken af Kina, alldenstund kineserna utgöra $^4/_5$ af stadens befolkning. Handeln ligger mest i deras händer, och en stor del af byggnaderna äro uppförda i kinesisk stil. Vegetationen här var den vackraste, jag sett under resan; grönskan var så frisk och saftig, beroende på den myckna nederbörden på platsen. Efter att hafva genomströfvat staden och sett folklifvet, återvände jag ombord. Dagen därefter styrde vi åter ut till hafs.

Den fem dagar långa färden genom kinesiska sjön till Honkong, vår nästa hamn, var understundom rätt stormig. Då vi fredagen den 20 på aftonen framkommit till Honkong, företedde staden en praktfull anblick, där den låg på sluttningen af en väldig bergshöjd, som sträcker sin högsta spets 1,862 eng. fot öfver hafvet. Ett enda väldigt ljushaf från tusentals ljus lyste utefter bergets sidor. Följande dag gingo vi i land. Tvänne missionärer, vänner till en af våra kamrater, voro oss till mötes samt förde oss genom staden med dess moderna och praktfulla byggnader. Med en elektrisk bana, som i stark stigning för till bergsplatån ofvanför staden, begåfvo vi oss upp mot höjderna för att därifrån få en utsikt öfver staden och dess omgifningar. Det var en storslagen anblick vi hade däruppe. Rundt omkring oss låg hafvet med dess klippor och en mångfald af hvita segel, nedanför staden, inbäddad i grönska, medan vi, hvart vi blickade, sågo väldiga bergshöjder. Det var en äkta schweizisk natur, påstodo mina båda kamrater från Schweiz. Mig påminde den om Norge med »de høie fjelde og de dybe fjorde.» I mitt tycke var Honkong den vackraste af de platser, vi passerat under vår resa. Här lämnade oss flera af missionärerna, och så foro vi vidare, glada att i nästa hamn få afsluta vår sjöresa. Söndagen den 22 var vår sista sabbatsdag ombord. Fram på aftonen samlades vi och sjöngo af hjärtans lust den ena sången efter den andra till Guds och Lammets ära. Äfven efter aftonandakten fortsatte vi att med sång prisa och tacka vår Gud, och vi fingo i sanning förnimma, att »det är godt att tacka Herren och att lofsjunga den Allrahögstes namn», Ps. 92: 2.

Under det vi styrde kurs mot Shanghai, blef kylan allt skarpare, hvarför vinterkläderna och ytterplaggen åter måste fram. Tisdagen den 24 februari ankrade vi ute på floden Soochow, och härifrån hade vi att med en liten ångare fortsätta den 18 eng. mil långa färden upp till Shanghai, slutmålet för vår sjöresa. Det var regnigt och kallt, då vi frampå eftermiddagen anlände hit. Några af missionärerna voro oss till mötes och hjälpte oss med vårt bagage, hvarefter vi begåfvo oss i väg till C. I. M:s Home, en stor byggnadskomplex, belägen i den amerikanska stadsdelen. Sedan vi blifvit välkomnade och druckit en kopp varmt té, anvisades vi våra rum. Hvilken härlig känsla var det icke att åter vara på landbacken, att slippa känna rullningen och vaggningen från fartyget samt oset från maskinerna! Det gladde oss innerligt att höra, att broder Folke redan dagen efter vår ankomst väntades till Shanghai. Mycket riktigt hade vi äfven den stora glädjen att nästa dag få välkomna honom och fröken Marie Bordson.

Då jag nu inom kort kommer att lämna Shanghai för att fortsätta resan upp till missionsfältet, är det mig en innerlig glädje att veta, att jag går Herrens vägar och frimodigt kan vänta hans hjälp och välsignelse. Jag kan uppresa mitt Eben-Eser och med Samuel säga: »ända hitintills har Herren hulpit», 1 Sam. 7: 12. Vid tanken på framtiden är det min stora tröst att blicka tillbaka på det förflutna och se, hvad Herren därunder varit för mig. Han är samme kärleksrike fader och allsmäktige Gud nu, som han alltid varit, och han skall förblifva densamme i evighet. Jag vet, att min väg härute i Kina mer än en gång kommer att stängas af skyhöga berg, berg af svårigheter och trångmål, men Jesu ord: »hafven tro på Gud», Mark. 11: 22, visar mig vägen att få alla sådana hinder undanröjda. Gud har utvalt mig, han har sändt mig ut, och

»han är trofast, som kallat mig, han skall ock göra det», 1 Tess. 5: 24.

Och nu till slut de hjärtligaste hälsningar till eder alla från fröken Bordson, bröderna Folke och Wester.

Eder i Herren förbundne
Andrew Ericsson.

Meddelanden från Redaktionen.

Missionen firar sitt 16:de årsmöte i Betlehemskyrkan i Stockholm Kristi himmelsfärdsdag.

Förmiddagens möte börjar kl. 11 med inledning af ordföranden. Därefter meddelas af sekreteraren utdrag ur årsberättelsen och hålles föredrag af pastor T. Lindhagen. På e. m. kl. 6 fortsättes mötet med föredrag af Patron J. Hedengren m. fl.

*

Bröderna *V. Wester* och *A. Ericsson* anlände efter en ovanligt god och lugn resa till Shanghai den 24 februari, missionär *E. Folke*, som tagit vägen öfver Amerika och Japan, och som haft en mycket svår och stormig resa, dagen därefter.

Angående de rykten om befarade oroligheter, som då och då försports, sökte broder Folke i Shanghai göra sig noga underrättad om verkliga förhållandet. Han skrifver i början af mars, att han bl. a. besökt konsuln, och att denne uttalade sig mycket lugnande, att de utspridda ryktena enligt hans tanke saknade verklig grund. Intet hinder mötte för bröderna att erhålla pass för resan upp till missionsstationerna.

Vi hänvisa f. ö. till ett senare anländt bref från br. Folke, infördt i brefafdelningen, hvari han närmare redogör för ställningen samt om orsaken till de uppkomna ryktena. Hvad han skrifver, gifver oss stor anledning att tacka Gud.

*

Från *Hai-cheou* skrifver missionär *H. Tjäder* den 6 mars:

Både i Shensi och Kansuh är allt lugnt, och missionärerna arbeta där fortfarande. Br. Linder hade härom dagen bref från en missionär i Kansuh endast 4 dagsresor från general Tungs läger, däri han säger, att ryktena lagt sig, och att allt är lugnt. »*Skulle upprorets fackla tändas i Kansuh, ha vi här god tid att draga oss antingen mot öster, norr eller söder.* Mandarinerna i Shensi, Shansi och Honan äro *utomordentligt måna om att beskydda oss* — pris ske vår Guds namn!»

*

Till vår glädje kunna vi äfven meddela, att syskonen *Bergs* samt systrarna *J. af Sandeberg*, *A. Eriksson*, *F. Prytz* och *S. Engström*, om allt gick, efter som tänkt var, i början af mars bröto upp från Lao Hokeo för att fortsätta resan till Tongcheo.

*

I *Han-ch'eng* är det nya kapellet nu fullt färdigt och i flitigt bruk. Br. *Bergling* skrifver härom i bref af den 3 februari:

»Det är nu kinesernas nyårshögtid, och våra besökare äro talrika. I dag har bl. a. stadens rektor och professor varit här med svit och i galadräkter. Med dem hafva alla stadens mandariner aflagt nyårsvisit hos oss.

Förliden söndag hade vi glädjen att se vårt nya kapell fullt med besökare, hvaribland voro 3 sekreterare från Ya-men. Huru stort, att vi fått detta kapell! Ej en tredjedel af sistliden söndags besökare hade fått rum i vårt gästrum (det gamla kapellet), och ändock vågade jag ej gå ut på gatan för att inbjuda folk. — Vi prisa Gud för hvad han gör ibland oss. Vi ha f. n. nästan uteslutande uppmuntringar.»

*

Enligt uppgift i »Chinas Millions» för maj har den mycket fruktade och främlingsfientlige kinesiske premierministern *Yung-lu* aflidit i Peking d. 11 april.

Brefafdelningen

Shanghai, mars 19, 1903.

Käre broder!

Frid!

Af alla såväl bref som tidningar, som på sista tiden kommit till oss från hemlandet, förstå vi, att ej så liten oro råder i sinnena ibland våra vänner. Jag har haft tillfälle att tala med rätt många missionärer från skilda delar af landet. Jag har också sökt inhämta sådana kinesers omdöme, hvilka väl känna sitt eget lands inre förhållanden och på samma gång stå på vår sida. De äro alla eniga däri, att alla dessa rykten, som äro i omlopp, äro till största delen gripna ur luften. Sammanhanget är detta. En kines hade hört, att general Tong i Kansuh rustade sig med all kraft till ett nytt anfall på utländingarne, och att han var i samförstånd med prins Tuan och regeringen i Peking. Generalen skulle ha 20.000 man under sitt befäl, alla inöfvade på europeiskt vis. Denna underrättelse satte syskonen Törnvalls* i förskräckelse. Deras station ligger nämligen i närheten af Tongs läger. Törnvall meddelade saken till missionär Bland, som i sin ordning skref en lång berättelse därom till C. I. M:s sekreterare i Hankow. Denne visade brefvet för engelske konsuln Fraser därstädes. Så kom det ut i pressen, och nyheten flög ut öfver hela världen. C. I. M:s superintendent i Kansuh, Mr Andrew, beslöt då sända en pålitlig troende kines, som förklädd besökte Tongs läger och tog noga reda på förhållandet. Han fann, att Tongs trupper sammansmält till omkring 1.500. De hade ej fått sold på flera månader och rymde dagligen. Order hade kommit från Peking, att generalen skulle halshuggas. Det hade dock ej skett, och nuvarande premierministern Yung-lu hade sändt honom benådning samt tillagt: »Håll dig lugn. Då jag behöfver dig, skall jag sända bud på dig.» Nu är det så, att Yung-lu tillsammans med vice konung Yuan

* Medlemmar af Skand. Alliansmissionen.

Shi kai förrådde kejsaren 1898. Skulle änkekejsarinnan dö, vore de värnlösa och utan tvifvel dömda till döden. För att rädda sitt lif har därför Yung-lu sökt vinna större maktställning. Han har förmält sina döttrar med kejserliga prinsar. Den prins, som besökt Tyskland, har nyligen blifvit förmäld med en hans dotter. Skulle frukten af detta äktenskap bli en son, tror man, att Yung-lu vill försöka få honom utropad till tronföljare. I så fall skulle han ha vunnit sitt mål. För det ändamålet skulle han vilja försäkra sig om general Tongs stöd. Du ser, att det hela är mycket kompliceradt. Emellertid tror man, att om änkekejsarinnan doge, vore svåra förvecklingar att befara. Yung-lu beskylles för att vara mycket ryssvänlig. Jag hoppas att på resan upp få tillälle att besöka Peking, och då torde jag finna nyckeln till åtskilliga olösta spörsmål. Den egna maktställningen upptager nog till stor del sinnena hos de maktägande i Peking.

Upproret i söder har ej låtit tala om sig på sista tiden. Det synes vara begränsadt till provinsen Kwangsi.

Från norr ha vi haft bref från syskonen. Allt är lugnt där.

Hälsa varmt till alla bröderna. Jag har ej orkat skrifva så många bref, jag önskat, ty mitt hufvud är långt ifrån starkt. Ericsson och Vester studera om dagarna. De trifvas bra i de nya förhållandena.

Broderligen
E. Folke.

* * *

Sinngan Hsien den 24 jan. 1903.

Dyra missionsvänner!

Mycken frid!

»Herrens kallelse och nådegåfvor äro sådana, att han icke ångrar dem.»

»Det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud.»

Den nionde dec. lät Gud mig ånyo passera igenom Sinngans stadsport, och då kärran stannade framför det »gamla hemmet», stodo flera vänner redo att välkomna mig på bästa sätt. Att det var roligt att se några kända ansikten igen, det faller ju af sig själf. På det hela taget var allt ungefär, som när vi lämnade stationen, utom att syskonen Stålhammars nu voro där jämte ett par nya kinesiska medhjälpare. Kinsi, som nu hjälper oss att laga vår mat, hade samma sysselsättning, då vi voro här förra gången, och den gamla, rara gumman Liu är också bekant se'n gammalt. Under nämnda omständigheter var det emellertid icke svårt att känna sig hemmastadd, och jag är mycket lycklig öfver att få vara här, till dess Gud säger, att jag får gå vidare. Han har utkorat oss, att vi skola *»gå åstad»*. »Juvelerna» måste sökas, de komma icke och erbjuda sig själfva. Tiden hastar så fort, så fort. Man har icke tid att skrifva många bref till enskilda vänner därhemma. Ehuru man ofta riktigt längtar efter att få göra det, får det vara, ty det förefaller en nästan, som om man då missbrukade den dyrbara tiden. Åtminstone känner jag det ibland så. Herren lät mig få den stora glädjen att personligen lära känna många kinavänner, då jag var hemma, och nu hoppas jag, att I alla genom »Sinims Land» mottagen ett hjärtligt tack för edra trogna förböner såväl som för all annan mig bevisad kärlek. Om Gud låter mig lefva, tills sommaren kommer och hettan tilltager, så att det blir svårt att vara ute eller att läsa mycket, hoppas jag få skrifva enskildt till eder.

Nu till sist vill jag bara berätta om mitt besök i Ko-shang, den by, hvarifrån vi nödgades fly undan förföljelsen. Den ligger något öfver 3 sv. mil härifrån. Ehuru vi reste på morgonen, blef det därför rätt sent på dagen, innan vi hunno fram. En troende bambumakare här i staden och värden för grottorna följde med för att vittna om Gud, på samma gång som de skulle vara mig till hjälp. Det kändes rätt underligt att färdas samma väg, som vi sist tillryggalade i sällskap med boxarne, och i fantasien såg jag nästan allt, som då passerade. Jag kände mycket väl igen ansiktena på de flesta af byns invånare, när de nu hopvis kommo för att öfvertyga sig om, att det verkligen var jag, som lefvande uppenbarat mig igen. Några sade sig vara glada öfver att se mig åter, men de flesta sågo förskräckta ut, troligtvis beroende därpå, att våra körkarlar försäkrat dem, att boxarne dödat oss. Vår värdinna omfamnade mig på det hjärtligaste och grät i glädje öfver att åter träffa mig, och också jag grät i glädjen öfver att se henne igen. Jag blef så lifligt påmint om den sista gången, då vi voro samlade med de troende i den lilla grottan, huru vi då sjungit »I himmelen är ingen sorg.» Det var för mig en högtidlig stund.

Efter två dagar blef jag hämtad till en annan by, Chang-Iang-tsuen, som ligger femton li från Honan-fu och 18 li från Ko-shang. I den byn har Herren en utvald liten skara, som både lyser och värmer ifrån sig. Emedan det var så nära det kinesiska nyåret, då alla äro mycket upptagna, stannade jag denna gång hos dem endast i tre dagar. Morgnar och aftnar samlades alla de troende och de mest intresserade, då vi läste bibeln gemensamt och bådo, och om dagarne gingo vi ut i byn och vittnade på gatorna. Härvid gick det så till, att sex troende män, som tagit sig ledigt för att vittna om Gud, turvis talade, under det att vi kvinnor sutto där och höllo folket stilla. Detta låter kanske underligt, men det förhöll sig så, att det rum, som vännerna ställt i ordning åt mig, icke kunde rymma så många åhörare. Därför begärde byfolket, att vi skulle sitta ute, så att alla kunde få tillfälle att se och höra, och det lofvade vi att göra, om de bara hölle sig stilla. De buro ock själfva ut bänkar och bord åt oss samt bjödo oss på té. På lördagskvällen talade en af de äldre männen, för öfrigt ledaren, så godt om Jesu försoningsdöd, om huru han nedbrutit afskrankningens skiljemur, och huru vi alla blifvit ett i Jesus Kristus. På söndagsaftonen efter mötets slut läste de troende upp de sånger eller bibelverser, som de lärt sig utantill under veckan, och några kunde hela kapitel såväl i brefven som i evangelierna. För min del reste jag från denna plats mycket stärkt och vederkvickt till min ande, medveten om, att detta, som jag sett och erfarit, var Guds verk. Måtte nu dessa kära syskon fortsätta, så som de börjat! Det är omkring tjugu, som bekänna sig tillhöra Herren. Bedjen, att de alla må blifva beståndande i sanningen!

I dag är det den 3:dje febr. och således några dagar, sedan jag började mitt bref. Det är den sjette i den kinesiska första månaden, så att deras nyårsfestligheter pågå nu som bäst. Syster Mina och jag ha i dag varit ute på ett par besök i ett par hem i staden. Det har blifvit mycket Guds ord sådt i denna stad. Måtte det bära frukt till evigt lif! De, som komma, ha nästan alla reda på något och upprepa ofta någon sång eller något

litet ur någon traktat, till bevis för att de ha varit här förut eller träffat någon troende Vi bo litet aflägset från de andra syskonen, som I väl veten, så att vi ha icke reda på, huru de må, vänta snart hit br. Blom. Nu farväl! Eder i Jesu kärlek förenade

Maria Pettersson.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under April månad 1903.

No.		Kr. Ö.
259.	Jungfruförен. i Noglarp gm. E. E. B., Björkö	50: —
260.	Till G. A. Stålhammars underh. gm A. S.	600: —
261.	E. B., Stockholm	10: —
262.	Från Wexiö Ev. Luth. mfg gm J. P. J.	20: —
263.	För en duk gm M. T., Mariestad	25: —
264.	Från en liten bönekrets vid Edesta	8: —
265.	Missionsvänner gm. P. S., Kräcklinge	20: —
266.	Insaml. i Tuna församl. gm A. R., Matfors	20: —
267.	Af H. H. W. gm H. H., Wist	10: —
268.	Gunlöfs arbetsförен. gm A. Å., Helsingborg	15: —
269.	P. T., Gamleby	25: —
270.	Gm K. M. A. till Agnes Forsbergs halfårsunderh.	400: —
271.	»Herren behöfver dem, och strax skall han släppa dem»	3,500: —
272.	K. F. U. M:s missionskrets Göteborg, till Böllings underhåll gm H. Ö. & A. R.	100: —
273.	O. A. Klamma, Oskarshamn	60: —
274.	Från en onämnd vän i Wäxiö	25: —
275.	Missionsvänner i Grinderum gm L. K.	50: —
276.	A. B:s sparbössa	5: 71
277.	N. J. Bornholm gm F. M.	20: —
278.	Sparbössemedel fr. Ingelstorp gm d:o	20: —
279.	J. & K. B.	100: —
280.	Lilla Svenska barntidningen, Jönköping	14: 85
281.	H. A., Nötekullen, Adelöf	5: —
282.	H. B:s missionsask gm E. G., Sollefteå	8: —
283.	Rom. 10: 2	100: —
284.	Östergötlands Ansgarieförен. gm C. O. K.	200: —
285.	Från d:o till inf. evangelister gm d:o	150: —
286.	Från d:o till inf. bibelkvinna gm d:o	50: —
287.	G. R.	5: —
288.	B. E.	50: —
289.	Insaml. gm H. S., Hjaggkäle, Skellefteå	15: —
290.	»Tackoffer»	30: —
291.	Tomatorps mfg gm J. N.	25: —
292.	Hednaväridens vänners förен. gm M. K., Baggetorp	30: —
293.	Gm J. B: 2 friex af S. L.; 2 kr.; N. N. v. Värlinge 1 kr.; L. G. o: 65	3: 65
294.	Gm O. H. till Fr. Hallins underh. från lärare och lärarinnor inom Ad. Fredr. församl.	67: —
295.	Af K. F. U. K:s söndagsskola gm K. M. A. till underhåll af en flicka i Anna Janzons skola	50: —
296.	»Hednakvinnors vänner» i V. Ryd gm A. Y., Tunarp	31: —
297.	Sparbössem. från missionsvänner gm d:o	15: 86
298.	Hj. S., Trelleborg gm K. J. H.	50: —
299.	»L. B. Herrens tionde»	30: —
300.	S. H.	5: —
301.	A. E. D., Göteborg	1,000: —
302.	A. B. till E. B:s underh.	600: —
303.	Jungfruförен. »Liljan», Vadstena till I. B:s underhåll 50 kr. samt från söndagsskolbarn i Vadstena till julgåfvor åt fröken Berzelii skolbarn 25 kr.	75: —
304.	F. P. Björklinge	2: 90
305.	Hörsta ungdomsförен. gm P. L. till A. Hahnes underhåll	10: —
306.	Missionsvänner i Hörsta gm d:o till d:o	5: —
307.	Missionsvänner i Brånsta till Vesters underh.	5: —
308.	A. D., Jönköping	5: —
309.	O. B—g d:o	25: —
310.	K. S., Arvika	2: 50
311.	A. L., Sollerbrunn	25: —
312.	G—g, Skellefteå gm H. D.	5: 93
	Transport	7,780: 40
313.	S. S—k gm d:o	8: 09
314.	O. v. H., Ystad	13: 30
315.	Från syförен. vid Kyrkan gm A. S., St. Mellösa	35: —
316.	Tackoffer af C. T., Örebro	1: —
317.	d:o » C. L. d:o	10: —
318.	Efterskörd af Lilla senapskornets försäljn. i Kumla gm H. F.	20: —
319.	Kollekt i Huskvarna gm N. O.	55: 50
320.	E. O. gm d:o	10: —
321.	Onämnd i Hvetlanda	20: —
322.	Offer i Hvetlanda missionshus den $^{26}/_{4}$ gm A. B.	25: —
323.	Östra Härads kristl. ungdomsförен. till Bloms underhåll	425: —
324.	Kollekt gm K. Q., Askeryd, Aneby	7: 85
325.	Gm C. O. K.: E. S., Linköping, 5 kr.; E. W. kr. 5, onämnd o: 50	10: 50
326.	E. S., Hvetlanda	5: —
327.	På Kinakort gm L. H., Norrköping	2: —
328.	Es. 53: 5 gm H. F., Kumla	70: —
329.	E. R., Norrköping	5: —
	Summa kr.	8,503: 64

Med varmt tack till alla gifvare.

Herren, din Gud, är midt uti dig, den starke hjälparen. Zef. 3: 17.

Förändrade adresser ute på missionsfältet.

Postkontor äro numer öppnade i *Yuincheng*, *Haicheo*, *Tongkuan* och *Sinngan*. (Obs., att namnen erhållit något olika stafning, emot hvad de förut haft).

Adresserna blifva således:

C/o China Inland Mission
Yuincheng
Via Peking & Taiyenfu,
N. China.

C/o China Inland Mission
Ishi
Via Peking & Taiyenfu,
N. China.

C/o China Inland Mission
Hancheng
Via Peking & Taiyenfu,
N. China.

C/o China Inland Mission
Haicheo
Via Peking & Taiyenfu,
N. China.

C/o China Inland Mission
Sinngan
Via Peking & Taiyenfu,
N. China.

C/o China Inland Mission
Tongcheo
Tongkuan
N. China.

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, före den 15 maj.

Stockholm, Svenska Tryckeriholaget Ekman & Co, 1903.

8. Årg. JUNI 1903. Pränum.pris 1 kr.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Haichou missionsstation.

Innehåll:

I Lammets blods kraft. — Svenska Missionens i Kina 16:de årsmöte. — Revisionsberättelse. — Redogörelse för arbetet på missionsfältet under senare halfåret 1902. — Höstskörden på Han-ch'engs missionsåker. — "På hedningarnas väg." — Brefafdelningen. — Missionärer, tillhörande S. M. K. — S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Axplock från fältet. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

I Lammets blods kraft.*

Af *J. Hedengren.*

»Göm ditt ansikte för mina synder och afplana alla mina missgärningar! Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta och gif mig en ny, viss anda! Förkasta mig icke från ditt ansikte och tag icke din Helige Ande ifrån mig! Återgif mig din frälsnings fröjd och stöd mig med frivillighetens ande, så vill jag lära öfverträdarne dina vägar, att syndare må omvända sig till dig!» Ps. 51: 11—15.

Hvad som hindrar missionsverksamheten i det stora hela, hindrar äfven arbetet för Gud hos den enskilde. Hvad som är till välsignelse för missionsverksamheten i stort bland Guds folk, är till välsignelse äfven för den enskilde vid hans arbete för själars frälsning.

Vi vilja nu först tala om några *hinder* för arbetet för Gud och börja därvid med Davids bön: »Afplana alla mina missgärningar!» David hade haft sitt skuldregister hos Gud klart men varit olydig mot Gud, och så hade det åter kommit något på skuldregistret, som var honom emot. Och nu börjar han utur djupen ropa: »Gud, afplana alla mina missgärningar!»

Ett af hindren för vårt arbete för Gud är *ovisshet*, om våra synder äro utplånade. Tveka vi härom, då tveka vi äfven att inbjuda själar till Jesus. Denna tvekan utgör således en hämsko för missionsarbetet. Skola vi verkligen kunna bära frukt åt Gud, måste vi äga *visshet* om att våra synder äro afplanade. Hur skola vi då få denna visshet? Genom att se, huru vårt stora skuldregister naglades vid korset, genom att se, huru genom Jesu blod inskriften på detta skuldregister blir allt otydligare, tills den slutligen alldeles försvinner. På detta sätt få vi frimodighet inför Gud. Denna handskrift, naglad vid korset, betyder nämligen, att icke ens den rättfärdige Guden kan anklaga den, för hvilken Jesus Kristus har lidit döden.

Davids andra bön är: »Gif mig en ny, viss anda!» Den gamla anden är ena dagen stormodig, den andra dagen missmodig. På högra sidan om den smala vägen ligger högmodets berg, dit vi gärna i egen kraft vilja upp, och hvarifrån vi ofta störta ned för att falla öfver på den andra sidan, ned i misströstans dy. Vi förstå af detta, att i »den gamla anden» ligger äfven ett hinder för arbetet för Guds rike. Den gamla anden är din egen ande, i hvilken du tror dig om mycket, i hvilken du menar, att, om än alla öfvergifva sin Frälsare, skall det icke hända dig. Men, innan hanen galit, har kanske just du förnekat Jesus. Du kommer också ihåg, att du varit nere i misströstan och menat dig icke duga till något för din Herres och Frälsares räkning. Du behöfver därför bedja Gud om en ny, frimodig ande.

Hvad är det, som kan göra vår ande frimodig i fråga om missionsverksamheten? Att vi få blick på att Jesus Kristus, innan han uppfor till himmelen, sade: »Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden. Gån för den skull ut och gören alla folk till lärjungar!» De första lärjungarne hade för sin del full visshet om att Herren Jesus ägde *all makt*, och att *han* hade stakat ut deras väg. Detta gjorde, att de midt under all nöd och alla svårigheter voro vid godt mod. Det är äfven för oss ett villkor för välsignelse i missionsarbetet, att vi äga denna frimodiga ande, som grundar sig därpå, först att Jesus äger all makt, och så att han själf gifvit befallning om att alla folk skola göras till hans lärjungar.

Men David beder vidare: »Tag icke din Helige Ande ifrån mig!» Det är ingenting, som så hindrar Guds Andes verkande som just *olydnad* mot Gud. Vi behöfva härvid icke tänka på någon grof olydnad. Att sådan är synd och ett hinder för Anden, det förstå vi. Vi kunna ju tänka på Samuels ord: »Gensträfvighet är bilddyrkan och afguderi.» Hvad skulle dina vänner säga, om du satte upp ett skuret beläte i ditt hus och många gånger om dagen fölle ned och tillbåde det? Ett sådant afguderi skulle du icke tillåta dig. Men månne du icke vet med dig, att du både på det ena och andra sättet är gensträfvig mot Gud? Sådant har du icke räknat för någon synd. Men på grund af Guds eget ord måste jag säga dig, att du är en afgudadyrkare. Gif Gud rätt! Böj dig och bed: »Min Gud, förlåt mig mitt afguderi!» Se, just denna gensträfvighet emot Gud, denna afgudadyrkan, som finnes bland Guds folk, gör, att Guds rike icke går fram, som det skulle, hvarken bland oss eller i hednavärlden.

»Så», tillägger David, »vill jag lära öfverträdarne dina vägar, att syndare må omvända sig till dig.» Om vi äro verkliga missionsvänner, leder Guds Helige Ande oss så, att vi icke stanna med vår bön i det lilla kretsloppet, att vi icke röra oss allenast kring våra egna små intressen, utan då bedja vi, såsom Jesus lärde sina första lärjungar: »Tillkomme ditt rike!» Om vi i tro både den bönen, då skulle vi påskynda det rikets tillkommelse. Vi hafva äfven i detta stycke synd att bekänna. Må vi därför ödmjuka oss inför Herren, bedja honom om förlåtelse för vår försumlighet och äfven om en förökad tro!

Det pågår i världen en väldig strid, en strid emellan å ena sidan mörkrets furste, satan, å andra sidan ljusets konung, Gud, och hans smorde. Denna strid skildrar Johannes i sin Uppenbarelseboks 12:te kapitel. Och vi minnas, huru han säger, att midt under striden hördes en stark röst från himmelen säga: »Nu har frälsningen och kraften och riket blifvit vår Guds och makten hans smordes.» Och omedelbart därefter heter det: »De öfvervunno honom *för Lammets blods skull.*» Ännu i dag är det Lammets blod, som gifver seger. Du vet, att i ditt hjärta finnes ingen kraft. Men i Lammets blod finnes kraft. Och det är i detta blods kraft, som vi skola gå ut till våra närmaste, våra hustrur, våra barn, våra underhafvande och våra husbönder. Det är med samma blods kraft, vi skola gå ut i hednavärlden med evangelium. Då öfvervinna vi.

* Föredrag vid »Svenska Missionens i Kina» 16:de årsmöte den 21 maj 1903 i Betlehemskyrkan.

Detta visste Paulus. Han beslöt därför att icke veta något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst. Det är Lammets blod, denna källa, som sprang upp på Golgata, som är kraftkällan till allt missionsarbete på jorden. När detta blir klart för oss, då kommer kraft i vår svaghet. Af de stora uppfinningar, som Gud låtit människor göra, hafva vi mycket att lära. De där svarta, oansenliga järntrådarna, som du ser utspända mellan stolparna, de äro kraftledare. De kunna föra nästan huru stor kraft som helst, men själfva veta de intet därom. Om våra hjärtan stå i gemenskap med Gud, huru oansenliga och kraftlösa vi i oss själfva äro, kunna vi dock blifva ledare för Jesu Kristi blods kraft. Gud har utvalt de svaga i denna värld, på det att han skulle komma de starka på skam. Hör, min vän, du, som tycker, att du icke kan vara till någon välsignelse, du får vara en kraftledare åt Gud. Gud använder mest de allra svagaste. Han har ofta mycket besvär att få människor med begåfning och naturlig kraft i den ställningen, att de blifva som små barn, riktigt enfaldiga. Men detta är nödvändigt, om han skall kunna använda dem.

Om kraften är i Jesu blod, så är det medel, hvarigenom denna kraft skall föras ut i hednavärlden, »*vittnesbördets ord.*» »De öfvervunno honom», heter det, »för Lammets blods skull och *för deras vittnesbörds ords skull.* Och de hafva icke älskat sitt lif allt intill döden.» Om ett af Herrens vittnen, Paulus, har någon sagt, att han vann sina stora segrar för Guds rike icke genom sin predikan utan därigenom, att han led så mycket för Herren. Och till dig, som vill vara ett Herrens vittne, vill jag säga: Du skall både *vittna* för Herren och *lida* för Herren. Det ena skall du göra och det andra icke låta.

En högtidsdag sådan som denna är för missionens vänner liksom en generalmönstring. Det är, som om vi kallades fram inför Herren och pröfvades, om vi äro dugliga att vara med i striden, eller om han nödgas gifva oss afsked. Vid mönstringar här på jorden blifva många kasserade, därför att de äro för klena att gagna sitt fosterland. När Herren håller generalmönstring, afskedar han endast sådana, som hafva förlorat kraften, därför att deras hjärtan icke längre stå i rätt förhållande till Jesus, därför att de icke längre hämta kraft från Jesu Kristi blods källa.

Må vi alla ställa oss inför Herren och låta honom rannsaka oss, så att det blir oss klart, huruvida vi stå i den ställning till honom, att han kan använda oss! Inga yttre anordningar, de må vara aldrig så förträffliga, tjäna till något, om den inre kraften saknas. »Om jag talade med människors och änglars tungor men icke hade kärlek, så vore jag intet.» Till och med om jag gåfve min kropp att brännas men icke hade kärlek, vore jag intet. Äfven om jag gåfve mitt lif för missionens sak och skänkte den alla mina ägodelar men icke hade kärlek, icke ägde lifsgemenskap med Gud genom Jesus Kristus, vore det till intet nyttigt.

Liksom det är hjärtat, som drifver omkring blodet till alla kroppens delar, och kroppen är frisk och sund, endast så länge intet hindrar blodomloppet, så är det äfven i andligt afseende. Endast så länge våra hjärtan stå under kraften af Kristi blod, kunna vi röra hand och fot för Herrens räkning. Så länge vi äro friska, bekymra vi oss icke om huru vi skola röra våra lemmar, det går af sig själft. »När du mitt hjärta fröjdar», säger David, »då löper jag dina budords stig.»

Och nu till sist några ord ur profeten Mal. 3: 10, som för oss angifva både ett af hindren i arbetet för Guds rike och ett af villkoren för välsignelse. »Bringen tionden fullständig till förrådshuset, att spis må finnas i mitt hus, och försöken mig härmed, säger Herren Sebaot, om jag icke upplåter för eder himmelens fönster och utgjuter öfver eder himmelens välsignelse mer än nog och näpser gnagaren för eder, att han icke skall fördärfva för eder frukten på marken?»

Det är många, som förkasta bibeln, därför att den talar så mänskligt och barnsligt, och som mena, att den framställer Gud alltför nedlåtande. Men förkastar du väl en fader, därför att han är så barnslig, att han böjer sig till golfvet och jollrar med sitt lilla barn? Lika litet har du skäl att förkasta den store Guden, därför att han böjer sig ned till oss och säger: »Försöken mig härmed!» Huru många gånger försöka vi icke med sådant, som är alldeles omöjligt! Skulle vi då icke komma öfverens att göra ett försök i den riktning, Gud själf angifver? Hvarmed skola vi då försöka? Jo, att »bringa tionden fullständig, så att spis finnes i Herrens förrådshus». Det är *brist* där borta i Kina. Där är brist på arbetare. Vet du, hvad det betydde för Norrland, när det blef brist däruppe? Det betydde, att det ena kreaturet efter det andra störtade till marken och dog. Det betydde, att många människor fingo försmäkta af hunger, medan du satt här i öfverflöd. Det är brist ute i hednavärlden. Men Herren säger: »Försöken mig! Bringen tionden fullständig!» Du, som har minskat på ditt tionde, som känner, att Herren vill hafva dig helt och hållet, hela din person men icke fått det, bringa tiondet fullständigt! Du, som känner, att du har krafter att sätta in i arbetet för Gud, men som håller dig tillbaka, försök Gud! Håll intet tillbaka! Och du skall få se, att Herren Sebaot för dig upplåter himmelens fönster och utgjuter öfver dig himmelens välsignelse mer än nog.

Vi hafva i Södermanland haft tre torkår och ett våtår. Och ju mer vi under de torra åren brukade jorden, dess sämre blef det. Ju mer vi körde, dess sämre gröda fingo vi. Det blef oss slutligen klart, att, om icke Herren öppnade sina fönster, var det förgäfves, att vi harfvade och plöjde. Månne icke du har en teg att plöja och harfva, äfven om du icke är en åkerman, en teg, som du gärna vill hafva välsignad? Tänk blott på dina barn, små eller vuxna! Vill du icke hafva ett arla- och särlaregn öfver dem? Försök Gud! Gå härifrån i den allvarliga föresatsen att bringa tionden fullständig, att icke undanhålla din Gud något, och du skall få erfara, att Gud håller, hvad han lofvar. »Han skall utgjuta öfver dig himmelens välsignelse mer än

nog.» Det har du aldrig drömt om förr. Du, som vet, huru bekymmersamt det är på jorden, huru svårt det är att få det att gå ihop för dig och dina många barn, att få till utskylder och skatter och allt, hvad du skall hafva, försök Gud, och du skall få se, huru han öfver dig öppnar himmelens fönster! Han skall äfven för dig »näpsa gnagaren». Jag känner de där gnagarne ute på åkern. Fältet står där så härligt, och så kommer gnagaren tyst och stilla och utför sitt förstörelseverk. Och den där tegen, som var så grön och lofvande, ligger nästa vecka brun och visar efter en tid endast svarta mullen. Vi, landtmän, kunna ingenting göra åt denna gnagare. Han gömmer sig så väl för oss. Men det finnes *en*, som kan näpsa honom. Och när gnagaren blir näpst af honom, som har all makt i himmel och på jord, då är han i sanning näpst.

»Och alla folk», säger Herren Sebaot, »skola prisa eder lyckliga.» Hvem är väl lyckligast, den, som gifver tionde fullständig eller knappt? Se in i deras ansikten, som lefva helt för Herren! Se äfven på den girige, som icke har råd att gifva något åt Gud, och du skall icke kunna leta upp ett dystrare ansikte än hans. Till ett *lyckligt* släkte vill Herren göra sitt folk. Huru tungt blir däremot icke lifvet, när man håller något undan för Gud! Skulle du icke från denna stund vilja försöka Gud? Låtom oss göra det, och vi skola se, om han icke gör oss till ett lyckligt folk, om han icke öfver oss utgjuter himmelens välsignelse mer än nog.

Amen.

Svenska missionens i Kina 16:de årsmöte.

Denna missionens högtid firades sistlidne Kristi Himmelsfärdsdag i Betlehemskyrkan, Stockholm, och öppnades med afsjungandet af den kända psalmen: Hela världen fröjdes Herren, hvarefter ordföranden yttrade bland annat följande:

De bibelord, med hvilka jag skulle vilja inleda vårt årsmöte i dag, återfinnas i Es. 61: 11 och lyda så: »*Likasom jorden skjuter upp sin brodd och en örtagård låter sina plantor växa, så skall Herren, Herren låta rättfärdighet och lof växa i alla hednafolkens åsyn.*»

Denna dag är för S. M. K. i första rummet *en tacksägelsens dag*, då våra hjärtan fyllas af lof och tack för all Herrens godhet under det gångna året. Han har bevarat arbetarne på fältet, skyddat dem, som hafva återvändt ditut från hemlandet, och äfven öppnat nya dörrar i Kina. Törsten efter Guds ord är nu större där än förr, och stora skaror komma för att lyssna till evangelium. Nya medlemmar hafva upptagits i församlingen, och andra hafva blifvit styrkta i tron. Brodden har skjutit upp, örtagårdens plantor ha vuxit. Allt är Herrens oförlikneliga nåd, allt hans verk, och därför prisa vi i dag hans namn, vetande, att vi själfva endast varit onyttiga tjänare. Och så måste vi erkänna, att denna dag för missionen äfven är *en förödmjukelsens dag*, ty huru litet hafva vi motsvarat nåden att få vara Herrens medarbetare i Kina, motsvarat de kraf, som nöden därute ställer på oss. När vi tänka därpå, att Kina har 1746 städer, som omgifvas af murar, och att endast 247 af dessa äga bofasta missionärer, samt att således ungefär 1500 stora städer äro utan någon missionär, huru stor är icke nöden där. Och vidare, huru liten har icke i själfva verket vår offervillighet, vår kärlek till missionen varit, huru föga hafva vi förstått att »löpa» vägen, när det gällt att föra Kristi härlighets evangelium till Kina. I sanning, denna dag är för oss en förödmjukelsens dag, då vi bekänna, att vi äro alltför ringa till all den nåd, all den trohet, Herren har visat sina tjänare. Låtom oss komma ihåg, att vi icke äro samlade här i dag för att »arbeta upp» ett missionsintresse, nej, hvad vi behöfva är, att den Helige Ande får »arbeta ned» i våra hjärtan ett sant missionssinne, så djupt ned, att det kan nå vår själfviskhet och helt och hållet kasta ut den. Då skall denna dag äfven blifva *en dag för ny välsignelse.*

Folkrörelserna i vår tid utveckla sina banér, där frihet och jämnlikhet i olika färger stå skrifna, men missionen har ett banér fullt af Herrens heliga löften. »Lof och rättfärdighet skola växa i alla hednafolkens åsyn» — »jorden skall vara full af Herrens kunskap, liksom vattnet betäcker hafvets botten» (Hab. 2: 14) »Ifrån solens uppgång intill dess nedgång skall mitt namn vara stort ibland folken» (Mal. 1: 11). »Intet af alla hans ord skall falla till jorden» (1 Sam. 3: 19) »Jag skall vaka öfver mitt ord för att verkställa det» (Jer. 1: 12). Då vi stanna inför dessa löften, lyftes vårt hjärta upp till honom, som heter »trofast och sannfärdig», och en ström af ny välsignelse möter oss, skänkande ny kraft, ny offervillighet och mera bönelif. Ja, denna dag, Kristi Himmelsfärdsdag bör ju rikta våra blickar uppåt. Den stege, som Jakob i drömmen såg stående på jorden, och hvars spets räckte ända upp i himmelen, den är ej längre en drömbild utan en verklighet i Jesus Kristus, som är uppfaren öfver alla himlar, och satt sig på Guds högra sida öfver allt herradöme och väldighet och makt och myndighet och allt namn, som nämnes icke allenast i denna världen utan ock i den tillkommande.

Vi behöfva icke gå till Kina »med klokt uttänkta fabler», ja, icke ens med Jakobs sköna och profetiska dröm, ty »vi hafva själfva sett hans härlighet», vi få komma till kineserna med hela fullheten af Kristi härlighets evangelium, vetande, att där *det* utsås, skola rättfärdighet och lof växa.

Då portvaktaren i staden Yen Shan i norra Kina led martyrdöden under förföljelsen 1900, hade boxarne med dragna svärd ställt sig i en ring kring den gamle mannen, som fick befallning att sjunga för dem någon af de sånger, de förr hört från honom vid stadsporten. — Med skral röst men med glädje i hjärtat sjöng den gamle: »Han leder mig, Han leder mig», och då hans fiender begärde ännu en sång, innan de utförde sin blodiga gärning, sjöng han: »Himlen är mitt hem.»

Huru nära voro icke här för den gamle mannen på ena sidan mörkrets makter och på den andra himlen, och huru dyrbar denna visshet: »Han leder mig».

Sådan är ock missionens ställning. För den har »en stor och kraftig dörr blifvit öppnad» i Kina, »och där äro många motståndare», men Herren är när alla dagar, och äfven vi få sjunga: »Han leder mig», han, som är satt i det himmelska öfver all makt och all väldighet, och hans är löftet, att »likasom jorden skjuter upp sin brodd och en örtagård låter sina plantor växa, så skola rättfärdighet och lof växa i alla hednafolkens åsyn». Må då vi i dag på nytt se upp till honom, se på löftena och låta oss ledas bort från våra egna självviska intressen, och denna dag skall för missionen blifva ej blott en förödmjukelsens dag, utan äfven en dag af ny och rik välsignelse. Detta gifve Herren! Amen.

Därefter följde

Utdrag ur årsberättelsen.

Kommen, låtom oss höja glädjerop till Herren, låtom oss höja jubel till vår frälsnings klippa! Låtom oss träda fram för hans ansikte med tacksägelse och höja jubel till honom med lofsånger, ty Herren är en stor Gud, en stor Konung öfver alla gudar. Ps. 95: 1—3.

Dessa ord uttrycka, hvad vi känna i djupet af våra hjärtan, då vi nu skola afgifva berättelsen om Svenska Missionens i Kina verksamhet på fältet och i hemlandet under det gångna året. Hans gärningar med oss äro sådana, att vi måste höja glädjerop till honom, att vi måste träda fram för hans ansikte med tacksägelse och höja jubel till honom med lofsånger. Han har uppväckt nya arbetare, öppnat vägen, så att missionärerna kunnat återvända till fältet, bevarat dem under de svåra och farliga resorna, så att de lyckligt kommit fram till stationerna, försett dem med medel såväl till arbetets underhåll som till utresorna, uppmuntrat dem på fältet med framgång i arbetet, öppnat nya hem och hjärtan för dem, omvändt själar från att tjäna afgudar till att tjäna den lefvande Guden och gjort mandarinerna på hela vårt fält måna om att beskydda dem. Ja, när vi se tillbaka på, hvad han har gjort under det gångna arbetsåret, måste vi utropa: »Han är en stor Gud och en stor Konung öfver alla gudar!»

Efter dessa inledande ord vilja vi öfvergå till en sammandragen redogörelse öfver arbetet på stationerna.

Verksamhet har under året bedrifvits i provinserna ***Shansi, Shensi*** och ***Honan:*** i Shansi på stationerna Yuincheng, I-shi, Haichou, Pu-cheo och Meiti; i Shensi på stationerna Tongcheo-fu och Han-ch'eng med bistationer och i Honan på Sinn-gan och Iong-ning med bistationer.

I likhet med under föregående år har missionsarbetet bedrifvits genom predikningar på gator och i kapell, genom samtal, skolundervisning och dopundervisning, traktatspridning, besök i byar och på marknader, predikoresor, församlingsvård, bibelklasser för män och kvinnor, bibelkurser för infödda arbetare, hållande af tvänne större missionsmöten på hvarje station, behandling af opiepatienter och sjuka. I dessa olika verksamhetsgrenar hafva missionssyskonen haft hjälp af flere infödda medarbetare.

När missionärerna först återkommo till sina olika stationer, möttes de af åtskilligt, som var af både uppmuntrande och nedslående natur. Å ena sidan var det för dem uppmuntrande att mottagas med så mycken kärlek och hjärtlighet, som i allmänhet var fallet, samt att finna, att så många af deras församlingsmedlemmar under förföljelsens stormar hade hållit profvet. Å andra sidan var det nedslående att träffa dels sådana, som under förföljelsen förnekat sin tro, dels sådana, som genom ett förargelseväckande lefverne varit till anstöt. Många af dem, som de hade den sorgliga plikten att utesluta ur församlingens gemenskap, hafva emellertid visat en uppriktig ånger och därför efter noggrann pröfning åter kunnat upptagas. Ett stort ämne till tacksägelse är, att de troende med sådan glädje taga del i arbetet. Det är rörande att se, hvilken offervillighet t. ex. de i sin fattigdom ådagalägga för att med medel bidraga till arbetet.

Folket i allmänhet har visat sig mycket intresseradt och vänligt. Ja, man kan säga, att intresset visat sig större nu, sedan missionärerna återvändt, än någonsin förut. På alla stationerna hafva sökare anmält sig till dop. Hedningar hafva kommit många mil ifrån för att få veta vägen till frid. Och det är icke blott bland den olärda befolkningen, som ordet funnit ingång, äfven bland de lärde visar sig mycken frågan efter sanningen. Så t. ex. var det skaror af studenter, som under två veckors tid fyllde det stora predikotältet i Hai-chou, hvilket under tiden för studentexamen med mandarinens tillåtelse af missionär Tjäder blifvit uppslaget tätt intill rådhuset. Arbetet i dess helhet kan således sägas hafva varit mycket uppmuntrande.

Myndigheterna hafva visat sig särdeles tillmötesgående och gjort allt för att understödja missionärerna. Öfverallt har också verksamheten ostördt kunnat bedrifvas.

Br. Blom har gjort vidsträckta resor uti provinsen Honan och där genom Guds nåd utfört mycket förberedande arbete. Det har hela tiden varit meningen att öppna station i Honan-fu, men vår broders tidigare försök att få hus där hafva misslyckats. En ljusning i detta afseende tyckes dock nu hafva inträdt enligt senaste underrättelser. Broder Folke meddelar nämligen i bref af den 28 februari från Shanghai, att både guvernören öfver provinsen Honan och prefekten öfver Honan-fu telegraferat, att de äro villiga att göra allt, hvad de kunna, för att hjälpa Blom att få station i sistnämnda stad. Vi hoppas därför, att det redan lyckats honom att där hafva fått ett lämpligt hus. Blom och Beinhoff äro bestämda för arbetet där. Järnvägen mellan Peking och Hankow skall gå igenom Honan-fu, och därför är det af så stor betydelse, att missionen vinner fast fot på denna plats.

Se vidare halfårsredogörelsen från C. H. Tjäder å sid. 56.

* * *

Vid denna tid äro väl alla våra arbetare uppe på fältet. Bergs med sällskap reste ifrån Lao-Hokou i början af mars och väntade att vara framme de första dagarna af april.

Bröderna Folke, Wester och Ericsson lämnade Shanghai den 26 mars och hoppades komma upp till fältet de första dagarna af maj. Herren har sålunda återfört alla våra gamla missionärer till fältet samt äfven ditsändt några nya arbetare. Må vi, kära missionsvänner,

tacka Herren för detta och bära våra älskade syskon i ständiga förböner, anropande honom, att han rikligen måtte välsigna deras arbete, med glädje ihågkommande löftet: »*Ty likasom regnet och snön faller ifrån himmelen och vänder icke tillbaka dit utan fuktar jorden och gör henne fruktbar och bärande och gifver säd till att så och bröd till att äta, så skall ock mitt ord vara, som utgår ifrån min mun. Det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt utan göra hvad mig täckes och hafva framgång i det, hvartill jag utsänder det.*»

Om hemarbetet.

Missionens års- och höstmöten höllos i kyrkan vid Floragatan med föredrag af bröderna Berg och Folke. Vid årsmötet afskildes till missionärer bröderna *J. Bölling* och *W. Wester* samt systrarna *I. Berzelius* och *S. Lagergren;* vid höstmötet broder *Andrew Ericsson.* I samband med det senare mötet ägde äfven en afskedsfest rum på Hushållsskolan, 15 Jakobsbergsgatan, för de missionärer, som skulle afresa i början af oktober. På samma plats högtidlighölls den 14 mars som vanligt genom ett bönemöte.

Bönemöten hafva vidare hållits hvarje måndag på missionens expedition utom under sommaren.

Några kortare missionsresor i landsorten hafva gjorts af bröderna Berg och Bölling samt af sekreteraren.

En *damkommitté* har bildats på begäran af de kvinnliga missionärerna, med uppgift att biträda kommittéen för S. M. K. särskildt i de frågor, som röra pröfning och utbildning af kvinnliga missionärskandidater, samt i öfrigt för att söka samverka med sistnämnda kommitté för främjande af missionens ändamål och för spridande af intresse för missionen. Den består af doktorinnan Maria Berg, fru Elin Holmgren, fröknarna Amelie och Louise Schön samt Emma Beskow. Måtte Herren i rikt mått välsigna dessa systrars arbete, så att det bär mycken frukt till hans namns ära!

Några missions- och bönekretsar hafva bildats i landsorten, och vänta vi rik välsignelse äfven af deras verksamhet i anslutning till löftet: »Bedjen, och eder skall varda gifvet!»

Under året antagen missionär.

Järnvägstjänstemannen *Andrew Ericsson.*

Missionärskandidater.

Fröken *Ida Andersson* har sedan i höstas vistats i London på Miss E. H. Soltaus fostringshem för utbildande af kvinnliga missionärer, och lärarinnan *Maria Nylin* har genomgått en kurs hos fröken Elsa Borg.

Under året utgångna missionärer.

Teodor och Sekine Sandberg, Maria Pettersson, Naëmi Linder (med tvänne barn), J. Bölling och Inez Berzelius afreste från Genua d. 3 september. August och Augusta Berg, Frida Prytz, Anna Eriksson, Sigrid Engström, Jane af Sandeberg och Signe Lagergren afreste från samma ort d. 15 oktober. E. Folke återvände i början af november till Kina öfver Amerika. A. Ericsson och W. Wester afreste från Southampton d. 14 jan. detta år. Af de utresta missionssyskonen utgingo J. Bölling, I. Berzelius, S. Lagergren, W. Wester och A. Ericsson för första gången.

Under kalenderåret 1902 utsändes inalles 23 missionärer och 6 barn.

Herren ledsagar med sin nåd det folk, som han har förlossat.

Hemkommen missionär.

Fröken *Emilia Ulff,* som under de senaste åren varit mycket klen till hälsan, har återvändt till hemlandet.

Tillkomna ombud.

Kontraktsprostarne O. Wester, Luleå, J. A. Pettersson, Torsåker, kyrkoherdarne E. Bergström, Odensvi och K. Qvarnström, Askeryd, Aneby, folkskollärarne A. Nilsson, Hackwad och K. Andrén, Åker, J. Johansson, Uppsala samt herr Axel Rinman, Göteborg.

Hemgånget ombud.

D. 2 april detta år hemkallades efter ett långvarigt lidande en varm missionsvän, kontraktsprosten *Erik Rudberg* i Vånga, en man, som många år vandrat med Herren, och som äfven under sin långa pröfvotid fått afgifva ett skönt vittnesbörd om Herrens kraft att behålla honom hvilande vid Herren och hans löften. En af hans närmaste vänner hade skickat honom följande psalmvers:

»För mig sitt lif, sitt dyra blod
han ville icke spara,
Att för den dom mig förestod
Jag skulle tryggad vara.
Han blef hos Gud min löftesman,
Uti hans död min synd försvann,
Så är jag frälsad vorden.»

Denna vers upprepade den sjuke åter och åter för sig själf, och det sista man hörde honom yttra var: »*Det höll.*»

* * *

Huru nådefullt Herren hulpit med medel till missionärernas utresor och underhåll under året, därom hafva vi berättat i den lilla boken »Sändebud till Sinims Land», och hänvisa vi till denna. En tilldragelse, som helt nyligen inträffat, känna vi oss likväl manade att meddela eder, kära missionsvänner och medarbetare, på det I med oss måtten prisa Gud för hans trofasthet och hjälp. Hans välgärningar, huru stora äro de icke! Under sistl. mars månad inflöt det betydligt mindre missionsmedel än under motsvarande tid 1902. Som emellertid arbetet på fältet nu, då verksamheten i sin helhet skulle återupptagas, kräfde mycket medel, och hvad som inkommit ej svarade mot behofvet, bådo vi Herren åter och åter, att han skulle tänka på behofven och gifva det behöfliga. Den 4 april kom bönhörelsen. Vi emottogo den dagen en växel på 3,500 kr. från en vän, som i sitt inre känt denna maning: »Herren behöfver dem». Och han gaf dem gärna. Han hade emellertid tänkt sig, att medlen skulle afsättas till tvenne fonder, men, då han sedan hörde, att de skulle tjäna Herrens sak bättre, om de släpptes fria, skref han: »Tag hela summan och sänd åstad!

Uppmuntra syskonen därute och uppmana dem att hålla ut, ty Herren har lofvat att aldrig öfvergifva de sina utan vara med dem alla dagar intill världens ände. Var snäll, min vän, nämn aldrig mitt namn utan säg: Herren är det genom ett ringa verktyg i hans allsmäktiga hand. Sätt i redovisningen: »Herren behöfver dem, och strax skall han släppa dem.» — Herrens högra hand hjälper väldeligen. Denne vän visste intet om våra behof, men Herren kände dem, och han manade sin tjänare att gifva. Hans trofasthet är stor. Den prisas i de heligas församling.

* * *

Ett hjärtligt tack till missionens ombud och alla andra vänner, som på ett eller annat sätt deltagit i arbetet!

Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus! Därför, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga och öfverflödande i Herrens verk alltid. Amen.

* * *

Efter års- och revisionsberättelserna talade pastor K. J. Montelius kärleksfullt och lärorikt öfver dagens högmässotext, hvarmed förmiddagens förhandlingar voro slut.

Kl. 1/2 3 e. m. samlades ett 80-tal missionsvänner på Hushållsskolan, 15 Jakobsbergsgatan, till gemensam middag. Flere vänner äfven från landsorten jämte ett par bröder ifrån Norge gladde oss med sin närvaro. Efter middagen talade den gamle afhållne missionsvännen, herr A. F. Tiselius, några ord till de församlade, manande dem med anledning af berättelsen om den barmhärtige samariten till utgifvande för Herrens verk bland hedningarna.

Kl. 6 e. m. samlades man åter i Betlehemskyrkan, då föredrag hölls af brukspatron J. Hedengren (se sid. 50). Därpå följde kortare anföranden af doktor Knut Bergh, Tranås och fil. kandidaten Eriksen från Norge, hvilken senare verkat 8 år såsom missionär i Kina. Ingeniör Landgren afslöt mötet med en kortare betraktelse öfver Matt. 25: 29: »*Ty åt hvar och en som har, skall varda gifvet, och han skall hafva nog, men den som icke har, från honom skall tagas äfven det han har.*»

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedda af i landsorten varande ombud för »Svenska missionen i Kina» att granska denna missions räkenskaper för år 1902, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, däröfver afgifva följande berättelse:

Missionens inkomster och utgifter under det gängna året hafva utgjort:

Inkomster:

Behållning från 1901:		
På bank innestående		491: 36
Gåfvomedel:		
Till Allmänna missionsfonden	68.073: 94	
» Fonden för infödda arbetare	2.611: 55	
» Bokfonden	20: —	
» Skolfonden	1.820: —	
» Missionshemsfonden	1.000: —	
» Nödhjälpsfonden	115: 93	73.641: 42
Räntemedel		17: 84
Summa Kronor		74.150: 62

Utgifter;

missionsutgifter:

Utsändt till Kina för missionsarbetets bedrifvande	31.689: 78	
Till missionärernas utrustning och utresor	23.070: 23	
Hemmavarande missionärers underhåll	11.342: 99	
Missionärskandidaters underhåll och resor	2.227: 70	68.330: 70

Kostnader för fastigheten och inventarier:

Arbeten för missionshemmet:		
Inredning af ett rum med kök, målning af staket, taktäckning m. m.	1.666: 69	
Kontorsinventarier	108: 06	1.774: 75

Omkostnader:

Sekreterarens lön	2.500: —	
Resekostnader	449: 33	
Hyra för expeditionen	250: —	
Porto, telefon och telegramomkostnader	262: 23	
Sparbössor, trycksaker, skrifmaterialier, annonser m. m.	528: 94	3.990: 50
		Kr. 74.095: 95
Behållning till 1903:		
På bank innestående		54: 67
		74.150: 62

Till missionärerna privat har under året utsändts 481: 21

Tillgångar:

den 31 December 1902.

I hemlandet

På bank innestående	54: 67	
Egendomen kvarteret Perlhönan i Dufbo villastad	20.000: —	
Lösegendom därstädes	2.500: —	
Böcker och kontorsinventarier	300: —	22.854: 67

I Kina:

Ett hus i Yuincheng	4.000: —	
» » Hai-chou	2.000: —	
» » Tong'chou-fu	7.000: —	13.000: —
	Kr.	35.854: 67

Skulder:

Inga.

Åtkomsthandlingar till missionens egendom i Dufbo villastad hafva blifvit revisorerna företedda äfvensom brandförsäkringsbref å Kr. 20,000 i bolaget Norrland, och har premien för denna fastighets försäkring blifvit erlagd för tio år samt gäller till den 13 Mars 1912. Hemmets lösegendom är brandförsäkrad för Kr. 5,000 uti samma bolag. Vid besök å egendomen har fastigheten befunnits uti väl underhållet skick. Tillsvidare har åt sekreteraren upplåtits bostad inom egendomen, och har hans hustru, under den tid familjen därstädes har sitt hemvist, åtagit sig uppdraget att vara hemmets föreståndarinna. Den till egendomen hörande trädgården har blifvit utarrenderad för en tid af fem år mot ett arrende af Kr. 150 per år.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti utmärkt god ordning, och, då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka, att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under år 1902 varder kommittéen beviljad.

Stockholm den 4 maj 1903.

F. T. Olsson, Direktör. *Fritz Eckert,* Arkitekt. *Carl Boberg,* Redaktör.

Redogörelse

för arbetet på missionsfältet under senare halfåret 1902.

»Han skall städse vakta sin hjord i Herrens kraft, i Herrens, sin Guds, härliga namn, och de skola bo trygge; ty då skall han varda stor intill jordens ändar. Och han skall vara frid.» Mika 5: 4, 5.

Hvilken väldig tröst, isynnerhet då ulfvatjut höres och fienden reser sitt hufvud för att fördärfva! »*Han* skall städse vakta sin hjord.» Ära vare Gud!

Under det senast gångna halfåret hafva vi i ro och frid fått bo och verka på vårt fält.

Shansi:

I *Yuincheng* bodde och verkade under sommaren utom br. Hahne med hustru fröknarna A. Janzon, E. Burén, A. Forssberg och Maria Harms samt br. O. Beinhoff och tidvis br. C. Blom. Dessutom finnas här tvenne infödde medarbetare, evang. *Ts'ao* och bibelkvinnan *Ma*.

På hösten flyttade systrarna A. Janzon och E. Burén till *Iong-ning* i *Honan* och M. Harms till *I-shi*.

Missionsarbetet har bedrifvits dels genom predikan i kapellet och på gatorna, dels genom by- och marknadsbesök, sjukvård och enskilda samtal. Skriftspridning har försökts af ett par personer. Höstmötet i okt. var besökt af ett 40-tal personer. Nya arbetskrafter tillkommo, då syskonen Sandberg med sällskap i november anlände till Yuincheng. De förstnämnda äro nu bosatta där. Br. T. Sandberg har öfvertagit finanssekreterarebefattningen.

I-shi:

I slutet af juni återkom br. H. Linder från hemlandet och öfvertog verksamheten här. En del af sommaren åtgick till stationens reparering, iordningsställande af nya rum för den väntade ökade personalen samt med inredning af lokal för flickskolan. I sept. inflyttade såsom medarbetare frkna E. Andersson och M. Harms. Den förra har, med tillhjälp af en manlig och en kvinnlig infödd lärare, förestått ett välsignelserikt arbete i flickskolan, som räknat elfva elever. Regelbundna gudstjänster hafva utom på stationen uppehållits i byarna *Pei-chuang*, *Sonfeng* och *Chang-tung* af infödda kristna med hjälp en gång i månaden från missionsstationen. Större delen af sept.—nov. var br. Linder frånvarande för att möta sin familj vid kusten. Efter återkomsten till I-shi hölls missionsmöte, ej talrikt besökt, delvis beroende på den kalla årstiden. Opieasylverksamhet har ej utan framgång bedrifvits af f. d. evang. *Üsheng-lin* på flera ställen i landsorten. Tvänne personer hafva afvants från opiet hos br. Linder. För öfrigt har arbetet fortgått som förut med predikan, gästemottagning i kapellet, tillfällig gatupredikan samt bokspridning af 2 kolportörer, underhållna af skottska bibelsällskapet.

Haichou:

Stationerade: C. H. Tjäder med hustru. Sommarmånaderna tillbringade vi i *P'u-chou*-distriktet i byn *Peh-shu*, högt uppe bland bergen, cirka 120 li (60 kilometer) från vår station, med utsikt öfver Gula floden, där den bildar gräns mot *Honan*. Rika tillfällen erbjödos oss här att utså den ädla säden. De troende äga en rymlig predikolokal i den by, som vi gästade, och här samlades söndagligen 1 à 200 personer, för hvilka vi fingo tala ordet. Morgon- och aftonbönerna i vår grotta besöktes också flitigt. Arbetet bland kvinnorna var särdeles glädjande. Mellan trettio och femtio besökte regelbundet gudstjänsterna om söndagarna, och många kommo äfven om hvardagarna för att få undervisning. Onsdagarna höll min hustru en bibelklasss för de frälsningssökande bland dem. Hemkomna till *Haichou* hölls därstädes i oktober det brukliga halfårsmötet. Ganska många voro närvarande, och Herren var enligt sitt löfte midt ibland oss, utdelande åt hvar och en — jag hoppas det — såsom han själf ville. En sak smärtade oss emellertid djupt. Vår evangelist *Sieh* hade under vår bortovaro måst skiljas från sin befattning till följd af förargelseväckande lefverne. Under tårar har han bekänt sin synd och är nu åter upprättad, men som evangelist kan han f. n. ej användas här på platsen. Vi ha nu i stället som medarbetare *Kuo Ta-ch'eng*, förut stationerad i P'u-chou. Vi känna det emellertid som en stor förlust att ej ha Sieh med oss. *Bedjen för honom!*

I *P'u-chou* samlades vi en vecka senare till höstmissionsmöte och fingo äfven här erfara Guds trofasthet. Dopkandidater anmäldes både i P'u-chou och Haichou, men dopet uppsköts för vidare pröfning af de anmälda. Våra infödda medarbetare hafva dragit omkring i P'u-chou-distriktet med ett litet tält och predikat på flera marknader. Vid jultiden hölls en större studentexamen här i staden, som varade i 14 dagar. Det *stora* tältet var då uppslaget, och den lärda klassen kallades till Lammets bröllop. I samband med tältmissionen har också bokförsäljning ägt rum. Regelbundna möten om söndagarna äro anordnade på sju ställen i distriktet, omfattande Haichou med utstationerna: *P'u-chou*, *Ü-siang* och *Lin-chin*. En gång i månaden firas Herrens nattvard på fyra af de ofvannämnda mest centralt belägna platserna, då jag om möjligt sökt närvara. Nästan dagligen komma sjuka för att få hjälp, däribland rätt många för onda tänder. *Hjärtligt tack* för tandinstrumenten! De ha fått tjäna ej så litet. Min hustrus tid är mycket upptagen med allehanda missionsarbete, allra helst som hon under mina många resor är lämnad ensam missionär på stationen. Kvinnornas bibelklass har fortgått med välsignelse.

I Mei-ti

har missionsarbete utförts af tvänne infödda bröder, *Kuo Ru-lin* och *Lo Teh-tao*. Bedjen för dem, att de må få nåd att hängifvet tjäna Herren och hans rikssak! De kristna inom distriktet sammankomma söndagligen på 3 à 4 platser i tur till uppbyggelse och bön. En af sökarne, *Liu*, har genom sin helhjärtenhet gladt oss, och vi hoppas snart få upptaga honom i församlingens gemenskap. På hösten var halfårsmöte anordnadt. Vi hade då den sorgliga plikten att behöfva utesluta några ur den lilla församlingen. Mötet var för öfrigt godt.

Shensi.

I T'ong-chou

ha systrarna Fr. Hallin, Ch. Angvik och Th. Hatrem, biträdda af en infödd evangelist och en bibelkvinna, verkat.

Utom de vanliga mötena på stationen hafva besök gjorts i *Uei-nan-* och *Hua-chou*-distrikten, där ordet förkunnats för icke få. Fröken Fr. Hallin har under hösten förestått en flickskola med 9 elever, och br. A. Hahne höll i november en 12 dagars bibelkurs för män. Vi glädjas åt, att syskonen Berg äro på väg upp för att öfvertaga verksamheten på denna plats. På stormötet i början af nov. voro A. Hahne och C. H. Tjäder närvarande och hjälpte till att utdela lifvets bröd till de till ett 60-tal uppgående åhörarna. Herrens närvaro förspordes, och det kändes riktigt godt. Lofvad vare Gud för hans barmhärtighet, som ingen ände hafver!

Om verksamheten i

Han-ch'eng

skrifver broder R. Bergling sålunda: »Arbetet har bedrifvits af min hustru, syster Bengtson och mig i förening med vår infödde evangelist *Chi*.

Strax efter vår framkomst hit var tillströmningen af besökare, såväl kvinnliga som manliga, synnerligen stor, hvarför, då vi ej voro flera arbetare på stationen, ej något arbete utåt kunde medhinnas. Allt eftersom besöken glesnade, och tid och krafter det medgåfvo, ha besök gjorts i hemmen i och omkring staden samt några resor till byar väster, norr och öster ut. Dessutom har hvarje vecka ett möte för kvinnor hållits i de intresserades hem här i staden och ett hvarje söndags e. m. på stationen. Vi beklaga emellertid djupt, att vi ej räckt till för det arbete, som bort och kunnat göras i alla riktningar häromkring, samt önska och bedja innerligt, att Herren snart må fylla behofven af kvinnliga medhjälpare.

Ett sällsynt gynnsamt tillfälle att predika för männen hafva vi haft under årets tre sista månader. Från 20 till 60 personer har nämligen den arbetsstyrka räknat, med hvilken vi uppfört vårt nya kapell, och hvilken var samlad till en half timmes morgonbön hvarje dag. Att detta arbete icke varit förgäfves, därpå hafva vi redan sett många bevis och vänta att se flera. Vi räkna såsom omvänd en af arbetarne, en f. d. rätt farlig person. Han har, sedan han slutat sitt arbete hos oss, i sin by redan tilldragit sig mycken uppmärksamhet. Två andra, kamrater till honom i arbetet här och opiepatienter, komma ock tämligen regelbundet tillbaka till gudstjänsterna. På grund af kapellbyggandet ha vi ej medhunnit så mycket arbete utåt. Dock hafva under de fyra sista månaderna två större och tio à tolf mindre marknader besökts, hvarunder evangelium blifvit predikadt och böcker sålda. Under våra söndagliga gudstjänster ha vi haft att glädja oss åt en åhörareskara, som i allmänhet ej understigit 50 personer men väl öfverstigit 100. Bland dessa räkna vi 30 à 40 mer eller mindre berörda af sanningen. I sept. hölls missionsmöte, då tre personer genom dopet upptogos i församlingen. Vi tacka Herren innerligt, för hvad han gjort och gör ibland oss. De uppmuntrande erfarenheterna äro så stora och talrika, att de nedslående totalt försvinna inför dem. Gifve Herren blott sitt arla- och särlaregn till det i skröplighet sådda, att det må 'uppstå i kraft'!»

Honan:

Från Iong-ning:

Om Herrens plantering därstädes meddelar Anna Janzon följande: Ebba Burén och jag ankommo hit den 29:de oktober. Första tiden voro vi upptagna med reparationer och iordningställande af stationen. Br. Blom var oss härvid behjälplig. — Den 8—10:de november var stormöte i *Lüchia-p'o*. Fyra dopkandidater anmäldes, men det ansågs bäst att låta dem vänta till våren. Mycket folk kom första tiden — kvinnor i skaror. Vid besök ute i staden äro kvinnorna villiga att sitta ned och språka, men få hafva hittills haft mod att inbjuda oss i sina hem. Underliga rykten, fördomar och förtal äro ännu ej tillintetgjorda. En flickskola öppnades den 1:sta december. Folket visar mångenstädes begärlighet efter Guds ord och stor villighet att köpa böcker. Månadsmöte och nattvardsfirande hålles första söndagen i hvarje månad turvis i *Iong-ning*, *Iang-p'o*, *Lü-chia-p'o* och *Shan-tuan*. - - Tredje sönd. i hvarje månad tura några af de troende om att predika på de tre sistnämnda ställena. På det hela taget är folket vänligt stämdt, men motståndare finnas här som annorstädes, och första tiden funno vi rätt ofta smädeskrifter uppklistrade på vår dörr. Allt är dock lugnt och stilla nu. Flere sökare finnas, och vi hafva anledning tro, att några äro verkligen uppriktiga själar, ja, som det synes i kärlekens första värma. Flere af de troende visa stort nit för Gud och söka föra andra till Herren. Några gå på inbjudan ut i byarna för att afvänja från opiebegäret. Trons bön för sjuka öfvas mycket bland de troende, och därigenom har Guds ord vunnit inträde i månget hjärta och hem. »*Icke med makt och icke med kraft, men med min Ande, säger Herren Sebaot*», Sak. 4: 6.

Sinngan:

Här har mission bedrifvits af broder G. A. Stålhammar med hustru samt den infödde evangelisten *Kung*. Fru S. ankom hit upp från hemlandet i juli. I december ökades arbetspersonalen, i det att fröken Maria Pettersson hitflyttade. Utom vid de ordinarie gudstjänsterna på stationen har ordet predikats vid flera marknadstillfällen och under resor i byarna. Staden *Niench'i*, en dagsresa västerut, har månatligen besökts. Flere förhoppningsfulla sökare finnas här. Mot nordost, 20 li från Honan-fu, i byn Chang-iang bo tvänne kristna män, *Chang* och *Ma*, tegelfabrikanter till yrket, hvilka, så långt vi kunna se, lefva ett varmt troslif. De ha kommit till tron uppe i mellersta Shensi, där de förr uppehöllo sig. Efter hemkomsten till födelsebygden hafva de fått vara ett medel att för evangelium intressera ett ej ringa antal personer i byn. *Bedjen för denna lilla oas midt i hedendomens öken!*

Evang. *Kung* utöfvar opieasylverksamhet i Sinngan och har lyckats rädda flere personer från opiumlasten. I oktober samlades de kristna till missionsmöte, då undertecknad hade förmånen att närvara. Trenne personer upptogos då genom dopet i församlingens gemenskap.

I Honan-fu

har Herren så att säga *öppnat dörren* för sina tjänare, i det att mandarinerna på platsen, som förut sökt hindra vårt inträde därstädes, fått befallning från högre ort att låta missionärer där bygga och bo. Br. C. Blom ämnar också draga åstad och »intaga landet» för vår Herre och Konung. *Bistån honom ock I med edra förböner!*

Vi vänta på vederkvickelsens tider från Guds ansikte, att Anden från höjden varder utgjuten öfver oss, att öknen förbytes till fruktgård och fruktgården varder såsom en skog.

Många brister och mycken ofullkomlighet vidlåda tvifvelsutan vårt arbete. Herren gifve, att vi må kunna mottaga större nåd till fullgörande af det värf, vi blifvit kallade till, och att vi framför allt näras af trons och den goda lärans ord. »Se, jag kommer snart, och min lön med mig, för att vedergälla hvar och en, såsom hans gärning är.» Upp. 22: 12.

Eder broder och medtjänare
C. Henrik Tjäder.

Hai-chou i mars 1903.

Höstskörden på Han-ch'engs missionsåker.

Af *Rob. Bergling.*

Tre kärfvar! »Hvad är det såsom frukt af tre års sådd?» Så frågar säkert mången, som har svårt att fatta, att ouppodlad mark icke gärna gifver någon större afkastning. Huru gläder sig dock ej åkermannen öfver dessa tre, och hvilket värde sätter ej skördens Herre på dem!

Genom att något närmare betrakta dessa våra tre vänner torde vi litet hvar lära att värdera dem.

Uang ta sao, så är namnet på en af dem. Hon är hustru till ledaren för ett musikband här i staden, hvilket vid begrafningar, bröllop och andra högtidliga tillfällen med sina entoniga melodier söker höja stämningen. Hon blef intresserad i läran, då hon hos syster Sandberg afvandes från opium. En egendomlig dröm, som hon ännu i dess minsta detaljer kan återgifva, blef medlet till hennes omvändelse. Som hon från början af sin förening med Herren lät sitt ljus lysa, fick hon ock i hemmet utstå mycken förföljelse. Allt tycktes hon dock bära med glädje för Kristi skull. Ibland hindrades hon långa tider från att komma till gudstjänsterna, men sände hon då rätt ofta bud på systrarna. Till hennes hem fingo de ej gå, utan stämde hon möte med dem någonstädes ute, och utmed vägen sutto de ned, tröstade, upplifvade och undervisade henne. Underrättelsen sommaren 1900 om att systrarna måste fly härifrån, var för henne ett hårdt slag. Hon har dock hela tiden varit Herren trogen.

Äfven under förföljelseperioden, då de kristna här visserligen icke misshandlades men så mycket mer hånades och bespottades, var hon trogen och uteblef icke från någon gudstjänst, som det var henne möjligt att öfvervara. Hennes förändrade sinne och helgade lif i hemmet gjorde ock, att hela familjen efter hand blef vänligt stämd mot henne. En gång, t. ex. då bristen i deras hem var ganska kännbar, och hon åt sin man öfverlämnade 2 000 kash, som hon af syster Ulff hade mottagit at nödhjälpsmedel, blef han däraf så rörd, att han lofvade att aldrig mer hindra henne från att frukta och tjäna Gud i hemmet eller annorstädes. Så annorlunda stämd har han nu blifvit, att han själf nästan söndagligen kommer till gudstjänsterna, och då vår evangelist kom till hans hem för att uppbära det bidrag, som Uang ta sao tecknat till vårt nya kapell, frågade han, om icke äfven han kunde få bidraga med 500 kash.

Ingen af de troende kände sig vid sista stormötet oviss ifråga om Uang ta saos upptagande i församlingen, och vi hafva sedan dess haft mången anledning att fröjdas öfver henne. Må Herren fortfarande välsigna henne!

Sheng Teh-nien är namnet på den andra af de omskrifna kärfvarne. Redan då vi reste hem för att hvila, hade han varit intresserad i läran i $^3/_4$ års tid och kom regelbundet till gudstjänsterna. Sedan vi rest, antogs han af E. Sandberg såsom kock och tjänade sålunda systrarna, tills de måste fly härifrån. Då återvände han till sitt hem 10 dagsresor söderut. I hemmet fick han dock ingen ro för sin fader och sina bröder, enär han medfört sitt Nya testamente och sin sångbok och dagligen läste därur. Han blef omsider satt i valet mellan att skilja sig från dessa 2 böcker eller hemmet. Af Herren fick han nåd att välja det senare och drog då ett par dagsresor längre söderut, hvarest han någon tid uppehöll sig med växlande arbete. Därpå, säger han, hjälpte honom Herren till svar på hans bön att öppna en matservering, hvilken syssla han med god förtjänst bedref under 1 års tid.

På platsen fanns en fin katolsk kyrka, som han nästan söndagligen besökte. Med den där tjänstgörande prästen hade han ofta enskilda samtal och fick därunder flera vinkar att förena sig med dem. »Men», säger han, »jag fann icke där, hvad jag sökte.» Efter hand fick emellertid Sheng Teh-nien höra, att väg började banas för missionärerna att återvända till sina resp. fält, och ej långt därefter fick han af resande matgäster höra, att br. Tjäder återkommit till Haichou. Senare fick han höra, att Tongchoumissionärerna också kommit tillbaka. »Då», tänkte han, »äro nog Hanch'engmissionärerna också återkomna.» Och från den stunden fick han ingen inre ro, förrän han stängt sin matservering, sålt sitt husgeråd och begifvit sig åstad hit, besluten att ej vända åter, förrän han ansetts värdig att genom dopet upptagas i den kristna församlingen. Kommen till Tongchou fick han höra, att det ännu skulle dröja minst 4 mån., innan vi kunde hinna fram till Hanche'ng, men detta hindrade honom ej från att fortsätta ända fram och här förbida vår ankomst. På gränsen till Shensi mötte han oss, och det gjorde oss synnerligen godt att se, huru hans ansikte strålade, då han kom och bugade sig till marken för oss. Med glädje döpte jag honom vid vårt stormöte, och *öfverfylld* af fröjd tog den annars så stillsamme 37-årige mannen ett språng direkt ur dopbassängen upp på gården.

Sedan vår hitkomst har han tjänat oss troget. Nu är min plan att utsända honom som bokkolportör för medel, som jag från ett engelskt traktatsällskap erhållit.

Vår 3:dje kärfve är *Uang Huai-hsi* från vår f. d. utstation Pei-chuang. Han är tredje sonen i en familj, där redan för tre år sedan fadern och modern döptes. Fadern är den person, som, då han kom hit och begärde att bli antecknad som forskare i läran, samtidigt också ville låta anteckna *hela* sin familj. Då detta icke beviljades, utbrast han förvånad: »Men säger icke Paulus: »Tro på Herren Jesus, så varder du och *ditt hus* frälst?» »Jo», blef svaret, »det är ett löfte till er, som ni får förlita er på. Och dagligen får ni bedja om att det måtte infrias på eder. Men förrän eder hustru och edra barn visa kärlek till sanningen, kunna vi ej anteckna dem här».

Uang Huai-hsi var anställd hos oss som kinesisk kock, innan vi reste hem, och han hade begärt dopet före det stormöte, som hölls i förening med vårt uppbrott härifrån.

Ehuru han var gudfruktig och snäll redan då samt vitsordad af de troende, uppsköt jag hans dop på grund af att pröfvotiden varit så kort. Under den förföljelse, som sedan rasade i Pei-chuang, stod han profvet bättre än de flesta troende och har under dessa 3 år med längtan sett fram mot den stund, då han skulle få förenas med församlingen. Hans glädje, då han upptogs bland de troende, var i sanning stor. Hans trohet och villighet i tjänsten hos oss, som han återupptog, så snart vi anländt hit, hans sällsynta vördnad för Gud och hans ord, hans hunger och törst därefter, hans nit för andras frälsning samt hans fasthet i karaktären, frimodighet m. m., ehuru han blott är 24 år, har gjort, att jag ej längre ansett mig berättigad att för eget behof använda honom, då behofvet af skördemän är så stort, utan är han redan utsänd som kolportör i sällskap med vår f. d. skollärare.

Såsom framgår af dessa drag ur våra tre vänners lif hafva de gjort sig förtjänta af Guds folks odelade förtroende. Jag är äfven viss om att missionens vänner med oss vilja tacka Herren för dessa tre och samfäldt med oss upphöja hans namn.

"På hedningarnes väg."

En söndagsmiddag kom en liten skara kvinnor till missionsstationen i Lao-Hokou. De voro pilgrimer. Från sitt hem i norra Honan hade de till fots vandrat öfver 60 svenska mil till ett s. k. heligt berg och där tillbedit afgudar för att så vinna förtjänster. Nu voro de på hemväg, och på sin vandring kommo de in till »evangeliisalen», som missionsstationerna här kallas. De hade en särskild typ dessa kvinnor med sina karaktärsfasta ansiktsdrag, sina kloka frågor och svar. Alla voro öfver medelåldern. Under ett par timmar fingo de här både enskildt och offentligt höra om *honom*, som kommit i världen för att frälsa människor från det gamla, fäderneärfda lefvernet och gifva hjärtat den frid, som det öfverallt söker, men endast finner i honom. De gingo på eftermiddagen, men fram på aftonen kom en af dem tillbaka, medförande fem andra, för att äfven de skulle få höra. Hvilken glädje att möta sådana själar! Där sutto vi i aftonskymningen, tre af oss i besittning af Kristi outgrundliga rikedom, ljus och kärlek och så dessa sex i okunnighet och mörker. En syster talade, och vi andra bådo. Våra kinesiska systrar lyssnade med intresse. Men snart hade solen gått ned, och de måste gå för att dagen därpå fortsätta sin vandring. Sedan de fått hvarsitt evangelium och hvarsin traktat, och sedan vi nedbedit Guds välsignelse öfver dem, togo de farväl med många tacksägelser. De kära vänliga kvinnorna! Vi gingo med dem till porten och följde sedan med blicken de mörka gestalterna, som tydligt aftecknade sig mot den purpurfärgade aftonhimmelen. Kan du, som läser detta, förstå, huru det sved i hjärtat att se dessa kvinnor gå — gå ut i hednamörkret med endast denna lilla strimma af ljus? Det lade sig öfver hjärtat en tyngd, som endast kunde afkastas vid Jesu fötter. Han är trofast, han skall möta hvarje längtan efter ljus och frid. Nu beder jag Herren att i nåd sända någon annan budbärare i dessa kvinnors väg, som kan leda dem till sanningen. Vill icke äfven du, sedan du läst dessa rader, uppsända en trons bön för dessa kvinnor och andra själar här ute, hvilka likt dem »lägga ut penningar för det, som ej är bröd och arbetsvinst för det, som icke mättar»?

Bed, bed,
Så är du i kampen med,
Strider om att själar vinna,
Hjälper vilsna fåren finna.
O, låt böneelden brinna
Och välsignelse drag ned!
Bed, bed!

Jane af Sandeberg.

Den 14 mars 1903.

Haichou den 9 febr. 1903.

Kära missionsvänner!

Nåd och frid föröke sig hos eder!

»Herre, var oss nådig! Dig bida vi. Blif deras (vår) arm för hvarje morgon och blif vår hjälp i nödens tid! Es. 33: 2.

Gud vare lof, att vi få utgjuta våra hjärtan inför honom! Ingen tunga kan utsäga, hvilken välsignelse detta innebär. Under af *nåd*, under af *kärlek*, under af *visdom*!

Några storverk ha vi ej att förtälja, hvad på oss ankommer. *Guds verk* äro stora och härliga, väl den, som aktar på dem alla!

Vid jultiden i fjol hölls en större studentexamen här i staden. Predikotältet uppslogs då med mandarinens tillåtelse intill rådhuset. De studerande strömmade ditin och lyssnade stilla och uppmärksamt till, hvad som talades. Flere kinesiska bröder från skilda håll hade infunnit sig, både sådana Henrik kallat och icke kallat, för att hjälpa till att förkunna evangelium. I två veckors tid, bittida och sent, ja, dagen i ända fortgick predikandet omväxlande med bön och sång. »Guds Ande är i tältet», sade en af bröderna, Kao fr. Tongchou, till min man, ett yttrande, som mycket gladde oss. I kvinnornas bibelklass hade vi kommit öfverens om att *enträget* bedja om välsignelse öfver studentmissionen, att i likhet med Aron och Hur stödja armarna på våra stridande bröder och sålmedelst hjälpa till. Herren skall bönhöra oss enligt sina vissa löften, äfven om den synliga frukten skulle uteblifva till en tid.

Julhögtiden var särdeles ljuflig. Herren gaf oss att dricka af sina fröjders ström såväl andligen som lekamligen. Julottan talade flere bröder, talade så, att våra hjärtan blefvo brinnande uti oss. Och julsångerna tonade så högtidligt och kraftigt i den stilla morgonstunden. Efter mötets slut bjöds på litet förfriskning för kroppen. Taklampan och Karls julgran gåfvo oss belysning. Allt var så enkelt, men dock jullikt.

Missionsarbetet på landsbygden häromkring ligger tungt på mitt hjärta, men tid och krafter ha saknats för dess bedrifvande.

För ett par dagar sedan kom en *sökare* och inbjöd mig till sin by för att lära kvinnorna — hvilket jag genom Guds hjälp hoppas kunna få längre fram. För flera år sedan besökte jag denna plats ett par gånger och hade ej så få åhörare, men då var ingen villig att gå ut ur lägret och bära Kristi smälek. Nyligen ha trenne bröder öfvergifvit sin falska gudsdyrkan och komma flitigt till gudstjänsterna. Hjärtat slår af glädje, de trötta stegen bli spänstigare och modet lifvas till nytt arbete för hvarje själ, som synes hörsamma kallelsen. En gång på senhösten 1902 tog jag Karl och ett par troende kineser med — Henrik var ute på en längre missionsresa — och for ut till en by, en svensk mil härifrån, för att hälsa på ett par gummor, som på senare tiden kommit till våra möten. De blefvo så glada öfver vårt oväntade besök och bådade tillsamman en hel hop folk, på det vi skulle få undervisa dem. Flere ibland dem tycktes gifva akt på ordet och gåfvo oss anledning att prisa Gud för detta nådetillfälle. I ett annat hem i byn, där sonhustrun visat sig hätsk och ondskefull, emedan svärfadern bevistat utländingarnas sammankomster, tittade vi ock in och sade några vänliga ord. Från den stunden ha vi sport, att bitterheten lagt sig, och till vår glädje och förvåning kom den fientliga kvinnan själf till vårt möte ett par söndagar därefter. — Den 29 jan. var det kinesernas nyårsdag. Under nyårshelgen är det fest i satans rike. Afguderiet når då sin höjd. De få kristna på vår ort samlades bittida på morgonen i kapellet till Guds ords betraktande och gemensam tacksägelse för alla Herrens välgärningar under det gångna året. Under ett döfvande larm af raketer och smällare utifrån, hvilka afbrändes afgudarne till ära, stego de kristnas böne- och tackoffer stilla och obemärkt upp till Guds tron. Hvilken nåd att vara uttagen från mörkrets väldighet, om man ock till en tid måste bo där, hvarest satans tron står! Henrik hade till ämne vid nyårsottan: *Nytt* och framdrog ur bibeln 15 olika ställen, där det talas om nya ting. Jag var mycket trött efter allt jäktande före nyåret och förmådde ej vara med, men genom en gumma, som var närvarande, fick jag veta, att de haft en dyrbar stund tillsammans. Henrik hade glömt att bjuda våra vänner på den konfekt, frukt etc., som jag kvällen förut lagt upp för deras räkning. Då jag beklagade mig häröfver inför den gamla kvinnan, svarade hon: »Å frun, bry sig ej därom! Våra *hjärtan* blefvo så fyllda med goda ting, att vi behöfde ingenting mera. Aldrig har jag förr hört något dylikt. Tänk, 15 olika nya ting, som Herren vill gifva eller göra!» Jag blef ganska öfverraskad af den intelligenta anmärkningen, isynnerhet som gumman sällan kan uttrycka, hvad hon känner. På e. m. samma dag hade vi en liten barnfest, till hvilken tretton småttingar voro inbjudna. Julgranen fanns kvar och var nu tänd för sista gången. De små svarta ögonen plus ett blått par — vår lille älsklings — tindrade alla så gladt, då den tändes. Vi hade en riktigt glad stund tillsammans. Sånger och berättelser aflöste hvarandra. Vi läste Guds ord och bådo, och till sist bjöds på té m. m. Hvart och ett af barnen erhöll också en liten biblisk tafla, som tydligen fägnade dem. I onsdags i förra veckan började vi en bibelskola för kvinnor här. På nyåret ha de flesta ledighet från arbete, och vi vilja därför använda denna tid till att rannsaka skrifterna. O, att hvarje själ lärde personligen känna honom, som är A och O, begynnelsen och änden! Får väl framdeles, om det så är Guds vilja, berätta, huru det gått för oss. — På vår trakt är allt f. n. lugnt och stilla i politiskt hänseende. Rykten om uppror, om utländingarnes utrotande o. dyl. nå oss dock allt emellanåt. Men den, som sitter under den *Allsmäktiges* skugga, är trygg i lif och död, eller hur? »Mig tyckes, att Gud har framställt oss apostlar (missionärer) såsom de allra ringaste, såsom till döden dömde, ty vi hafva blifvit ett skådespel för världen, både för änglar och människor.» Men, Herren vare lof, »det är ett fast ord: Hafva vi dött med, så skola vi ock lefva med; uthärda vi, så skola vi ock regera med.»

Bedjen för oss, att ingen må kasta bort sin frimodighet, och att vi alla må få nåd att förhärliga Jesus, vare sig genom lif eller död!

Min man förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar till alla nådesyskonen och särskildt till dem, som med oss kämpa för Kinas frälsning.

Edert ringa sändebud
Hilma Tjäder

* * *

Tong-chou-fu den 16 februari 1903.

Käre broder!

»*Guds väg är ostrafflig.*» Ps. 18: 31.
»*Allt hvad han gör, är gjordt i trofasthet.*» Ps. 33: 4.

Mer än tvenne månader hafva gått, sedan vi efter en lycklig resa anlände hit upp till vårt fält. Det är en af våra dyrbara förmåner såsom Guds barn att stå under gudomlig ledning. Moln- och eldstoden skola ständigt föra oss den rätta vägen, om vi beakta och invänta dess tecken.

Jag har ända se'n vår ankomst vistats i Yuin-ch'eng, tills för en vecka sedan, då jag åtföljde broder Carl Blom hit till Tong-chou-fu. Han har godhetsfullt åtagit sig att gifva mig en första vägledning i labyrinterna bland de kinesiska skriftecknen. Jag har dessutom användt kinesisk lärare, ehuru än så länge naturligtvis ej med så stor fördel. För att fortfarande få åtnjuta broder Bloms hjälp följde jag honom, som sagdt, hit. Stationen i Tong-chou-fu har nämligen efter systrarnas afflyttning varit utan utländsk missionär. De reste för att lämna rum åt Bergs, men så blefvo dessa fördröjda i Lao-Hokou. Vi vänta dem dock snart upp. Antagligen är väl äfven broder Folke snart hos oss. Huru väl behöfvas ej arbetare härute bland den genom förföljelsestormarna och ännu mer genom deras efterdyningar mer eller mindre ödelagda hjorden! Längre norrut i provinsen, isynnerhet i trakten omkring Ping-yang-fu, märker man det mest. Där synes djäfvulen bäst hafva lyckats i sina planer. Rädsla för beröring med utländingarne, likgiltighet och kärlek till det jordiska tyckas göra arbetet där mycket svårt. Många, som voro ståndaktiga under förföljelsen, hafva ej kunnat stå i frestelsen att rikta sig, när regeringens penningutdelning sedan skedde. Hvar och en hade ju att själf lämna personliga skadesuppgifter. Frestelsen var därför för många alltför stor. När satan ej lyckas i sina anfall på en punkt, är han ej sen att försöka på en annan. Hos oss är ju tillståndet, Herren vare lof, mycket bättre! Men önskligt vore ju större intresse för sanningen. Detta är också vårt ständiga bönerop. Vi behöfva framför allt *ett rikare utgjutande af*

Guds Ande. Måtte Herren i sin nåd sända oss detta öfver såväl arbetare som åhörare! Äro blott våra käril tomma, skola vi, såsom Guds barn, aldrig lida brist.

Gudstjänsten här i söndags var ganska talrikt besökt. En liten händelse, förknippad med densamma, vill jag omtala. Blom hade före mötet varit ute i staden och predikat på gatorna på åtskilliga ställen. Han åtföljdes hela tiden af en tiggare, som slutligen frågade: »Får äfven fattigt folk, sådana som jag, lyssna till så goda ord?» Han fick då veta, att dessa ord äro för alla och inbjöds till mötet. Han kom in i kapellet midt under predikan, stannade vid dörren och frågade med ifrig, hög stämma: »Ute på gatan har jag en kamrat, får äfven han lyssna?» Då detta bejakades, sprang han ut efter den andre, och så inträdde de båda, iförda sina trasor, förskräckliga att skåda, som tiggarne här äro, och fingo sig platser anvisade. På många af de andra kineserna, som att börja med hånskrattat — tiggare äro nämligen synnerligen föraktade här i Kina — gjorde det nog ganska stort intryck, då de förstodo, att, när det gäller evangelium, alla äro lika berättigade eller rättare lika litet förtjänta. Herren vare pris, att vi få predika frälsning för alla fritt och för intet! Särskildt en af dem lyssnade mycket uppmärksamt, något, som man tyvärr ej alltid kan säga om hedningarne. Måtte Herrens »outgrundliga rikedom» finna rum i något sådant hjärta!

Det kinesiska nyåret med dess 14 dagars långa firande är nu förbi. Så ock allt detta oväsen (så ljuder det för våra öron), som hänger tillsamman härmed: musik, skjutande och fyrverkerier. Under denna tid, då nästan allt arbete är inställdt, ser man vanligen folket i högtidskläder, så att en främling, som för första gången får se dem, betydligt kan misstaga sig med afseende på deras kärlek till snygghet och renlighet. Mycket folk är äfven under denna tid ute och reser. Alla skola ju aflägga visiter hos vänner och bekanta. »Visitsystemet» är ännu mer odladt här i Kina än hemma. På tal om detta, var mandarinen på återvisit hos oss härom dagen. Broder Blom uppvaktade honom nämligen strax efter vår hitkomst. Han tyckes vara mycket vänligt stämd gent emot utländingarne. Innan han blef mandarin, hade han varit köpman i Shanghai, hvarför han hade en om ock oklar föreställning om utländska förhållanden, hvilka han i allmänhet mycket beundrar. Både vid sin visit och nu under hans återbesök fick Blom tillfälle att framföra evangelii budskap till honom. Han syntes ganska intresserad, lyssnade länge och visade genom sina frågor, att han sökte sätta sig in i »läran». Han önskade få bjuda oss hem till sig på fest. Kanske skall därför tillfälle gifvas att ånyo få frambära sanningen till honom. Ack, att Herren genom sin Helige Ande äfven hos denne man finge väcka behof efter sanningen!

Det är glädjande, att budskapet kan nå äfven dessa, som stå öfver massorna, och hvilka annars ej komma inom hörhåll. Allt är ju en sådd på förhoppning. Men, »för Gud är ingenting omöjligt». Glädjande vore, om missionens vänner, som få höra talas om dessa olika personer, än en, än en annan — också komme ihåg dem *personligen* i sina böner, icke endast en gång utan framgent. Det blefve då ett gemensamt missionsarbete, som de hade att dela med oss. De skulle då *bära bördan af* medarbetarne på fältet. »Den som planterar och den som vattnar äro *ett*, och *hvar och en* skall få sin lön efter sitt arbete.» Hvem har ännu kunnat mäta den välsignelse, som genom trogen och uthållig bön nedkallats från himmelen? Måtte Herren få uppväcka rikare bön bland oss och för oss!

Slutar med en hjärtlig hälsning från Carl och mig. Herren stärke eder i striden!

I Herren tillgifne

Jakob Bölling.

*

I ett senare ankommet bref berättar missionär Bölling, att han och missionär Blom verkligen blefvo bjudna på »fest» till den omnämnde mandarinen. Han skrifver härom: »Festen var synnerligen storartad (ej mindre än 32 rätter mat!). Under och efter festen, uti hvilken äfven en annan mandarin, som kom resande, deltog, hade Blom rikligt tillfälle att framhålla sanningen, sådan den är i Jesus. Och ej nog härmed, utan vår värd ådagalade öppet sitt intresse, som det tycktes verkligen grundadt på inre behof. Ett par yttranden af honom äro nog att bevisa detta. Vid ett tillfälle vände han sig med stor rörelse till den andre mandarinen och sade: »Ja, det är förunderligt! Dessa kristna missionärer, som tro på »Jesusläran» — ty tro på den göra de — de lämna hem och fädernesland, försaka mycket, bli förföljda och måste kanske fly, somliga bli dödade. Men de komma tillbaka, eller andra komma i de mördades ställe för att med samma nit förkunna sin lära. Vi konfucianister tro ej ens på vår lära, ty, det måste jag erkänna, den är för oss endast ett ceremoniel; än mindre kan den ge oss kraft till ett rättfärdigt lif och allra minst mod och nit till att söka sprida densamma. I sanning underligt!» Och så föll han i tankar. På honom hade synbarligen 1900 års blodiga händelser gjort ett djupt intryck, och förvisso är han ej därom ensam, åtminstone bland dem, som reflektera en smula. I ett annat sammanhang yttrade han: »Jag har nu under alla dessa år förgäfves sökt sanningen. Jag har läst och studerat konfucianismens, buddaismens och taoismens läror men — förgäfves — aldrig funnit en fast punkt för mitt hjärta. Hvarför skulle jag behöfva gå en sådan omväg, då andra mötas af sanningen genast?» På tal om uppståndelsen, som Blom sökte redogöra för, utbrast han: »Ja, vore det sant, så skulle ju ingen behöfva sörja. Hade jag själf visshet därom, så skulle jag förvisso räkna med dessa lifvets förhållanden som intet!» — Så ungefär föllo hans ord. Säkerligen är detta en själ, där ett medvetet sanningsbehof förefinnes. En gång utbrast han så rörande: »Jag arma människa!»

Denne man liksom så många andra behöfver hemförsamlingens förböner, att ljus må få komma in och upplysa hans själ, där mörker och tvifvel härska, samt att han må få mod att »följa Lammet, hvart det går», ty för en mandarin gäller det visserligen hela hans jordiska ställning. — Den andre mandarinen var ock mycket vänlig och uppmärksam men synbarligen mindre af längtan efter sanningen än af artighet. Jag har redogjort tämligen detaljeradt härför, enär saken på oss gjorde sådant intryck, på samma gång den gladde oss».

* * *

Tientsin den 6 april 1903.

Käre broder!

Frid!

»*Si, jag är alltför ringa. Hvad skall jag svara dig? Jag lägger min hand på min mun.*» Job 39: 37.

Så har den käre, gode Guden ännu en gång burit oss öfver »stora vatten» och fört oss lyckligt till denna stad.

Intet ondt har fått hända oss under våra resor. Nog har det sett hotande ut ibland, och fruktan och bäfvan hafva äfven mången gång smugit sig in i hjärtat, men hur ljufligt har det icke varit att, äfven om det stormat ute, höra hviskningen af den himmelska rösten: »frukta icke, ty *jag* är med dig!» När jag ser tillbaka på de gångna tre månaderna af detta år, fulla af för mig förut okända ting och händelser, känner jag det alldeles som Job, då han uttalade ofvan anförda ord. Hur ofta man förgäter, när man ser svårigheter framför sig, att Gud skall bereda väg genom allt! Jesu lärjungar kunde intet svara på Mästarens fråga: »Hvarför ären I så rädda, hur kommer det till, att I icke hafven tro?» Job svarade den Allsmäktige: »hvad skall jag svara dig? Jag lägger min hand på min mun.» Men sedan Gud fört härligen igenom allt, då jublar hjärtat, äfven om man måste med blygsel tiga under känslan af att man icke haft tro.

Resan hit från Shanghai, som tog sex dygn, var ovanligt god, emot hvad den i allmänhet brukar vara. Vädret strålande. Sjön lugn nästan hela tiden. Nog var det litet underligt för oss båda, som färdades här för första gången, att resa på kinesiska klassen, att således vistas ibland kineser och äta ibland dem på deras vis. Men med Guds hjälp går dock allting, om ock med svårighet i början.

Sista delen af färden gick uppför floden Pei-ho och var mycket vacker. Men med vemodiga känslor var det, vi betraktade dessa stora, vida landsträckor utanför staden med by efter by ödelagd genom det fasansfulla kriget för endast ett par år sedan. Ruinerna efter husen äro det enda, som vittnar om, att människor funnits här. Tusentals personer, bland dem en hel del européer, slaktades just i dessa trakter, och helt få lyckades genom flykt rädda sig. Må Gud i sin nåd få spara detta arma land från att ännu en gång hemsökas af något dylikt!

Tidigt i morgon lämna vi, om Gud vill, Tientsin med tåg för att fortsätta resan inåt landet och hoppas om ett par tre veckor vara framme vid målet. Må Gud skydda oss och äfven eder kära, där hemma!

I Herren tillgifne ringe brodern
Werner Wester.

* * *

Tientsin d. 5 april 1903.

Käre broder!

»*Tacken Herren, ty han är god, och hans nåd varar evinnerligen.*» Ps. 107: 1.

Under några dagars uppehåll i Tientsin på vår färd mot norr hafva vi här fått tillbringa en hvilodag för själ som kropp. Det är sabbatsdag, söndagen d. 5 april. Åter har jag fått upplefva en ny Herrens dag; åter har jag, ehuru långt borta från fosterjorden, hemmet och de kära, fått gå upp till Guds tempel för att där tillbedja och lyssna till det gamla välkända men dock evigt nya och lifskraftiga ordet från Jesu läppar. I rikaste mått har jag i dag fått röna den frid och glädje, som vår dyre Mästare gifvit åt sina lärjungar, en försmak af den eviga sabbatshvilan hemma hos vår Fader i himmelen. Jag har fått erfara, att Herren är densamme gode, kärleksrike Guden, som han alltid varit; jag har här ute i fjärran östern fått en djupare inblick i fadershjärtats oändliga kärlek till oss och i fadershandens allvisa ledning med oss. En öfverväldigande känsla af tacksamhet mot Gud har i dag uppfyllt mig, och af hjärtat vill jag med David instämma i lofsången: »Lofva Herren, min själ, och allt det uti mig är lofve hans heliga namn!» Ps. 103: 1. När jag blickar tillbaka på mitt lif och i allt spårar Guds allvisa och kärleksfulla ledning, inser jag något, hvad det betyder, att Herren vårdar sig om de sina, att han har omsorg om oss. Särskildt med tanken på vår resa, huru underligt har icke vår Gud hulpit oss ända till närvarande stund! Alla hinder och svårigheter har han röjt ur vägen, han har krönt oss med nåd och barmhärtighet samt mättat alla våra begär med sitt goda. Det är, liksom kändes mitt hjärta för litet att rymma all denna Guds kärlek och godhet, min bägare flödar öfver. Och innan dagen är till ända, har jag därför, låt vara ofullkomligt och svagt, sökt återgifva något af den sabbatsstämning, som i dag behärskat min själ och mitt sinne. Herren hjälpe oss, att lofsången i vårt hjärta aldrig måtte tystna utan dag för dag brusa allt mäktigare och starkare till Guds och Lammets ära! Herren ingjute mer och mer sann sabbatsstämning i våra lif, att de måtte präglas af skimret från den eviga sabbatsglädje, som väntar Guds folk! —

Som Wester skrifvit om vår resa, men äfven jag kände en innerlig lust att sända ett bref, har jag nedskrifvit denna lilla stämningsbild från vår söndag i Tientsin. Vi äro alla glada och nöjda; resan har hittills gått öfver all förväntan väl. Folke är rätt kry och rask; för min del tycker jag han blir friskare och starkare dag för dag. Själf har jag varit vid god hälsa med undantag af tre dagar, då jag hade en rätt svår hufvudvärk. Är emellertid nu åter frisk och känner mig starkare. än jag gjort på åratal. Af resan är jag mycket road; allt är så nytt och intressant; naturen, folket med dess seder och bruk, språket, allt intresserar mig. Det enda, som icke fallit mig synnerligen mycket i smaken, är den kinesiska födan och sättet att intaga densamma. Vanans makt är dock stor, snart kanske jag lärt mig konsten att sätta mig ned och med god smak förtära de kinesiska läckerheterna, skickligt handterande mina pinnar.

De hjärtligaste hälsningar.

I Herren tillgifne
Andrew Ericsson.

* * *

Hanch'eng d. 7 mars 1903.

Älskade vänner i hemlandet! Frid!

Skulle för Herren något vara omöjligt?
1 Mos. 18: 14.

Ofvanstående ord mötte mina ögon i »Dagens lösen» för i dag, och de kommo till mig med förnyad kraft och välsignelse.

Utan tvifvel behöfva vi härute på missionsfältet såväl som I, kära missionsvänner i hemlandet, åter och åter påminnas om, att för Herren äro *alla ting möjliga*.

I förtröstan på *honom*, vetande att verket är *hans*, kunna vi med frimodighet gå framåt och intaga »befästa städer».

Visserligen är fiendens makt stor, och äro hans anslag otaliga för att söka förhindra Guds verk. Men vi få gå åstad i Herren Sebaots namn och i kraften af hans ande och skola äfven förvisso blifva segervinnare.

»Icke med makt och icke med kraft men med min ande», säger Herren Sebaot, Sak. 4: 6.

Sedan jag skref mitt sista bref, har jag haft glädjen att få besöka I-shï och hälsa på de kära vännerna där, hvilket var en stor uppmuntran. Jag fick äfven tillsammans med Maria Harms besöka en af utstationerna, där några kristna finnas, hvilka hvarje söndag samlas till gemensam uppbyggelse. Broder Linder var äfven där öfver söndagen, och vi fingo på mötena förnimma Guds Andes närvaro.

Maria och jag hade äfven glädjen att få besöka några af de kristna i deras hem och hade med dem kära stunder.

Sedan jag kom hem från denna lilla utflykt öfver floden, har jag i sällskap med syster Thora Hattrem fått besöka tvenne platser, och vill jag berätta något från den senare af dessa, en större landsby 20 li (omkring en svensk mil) härifrån. Då broder Bergling för några år tillbaka först hyrde ett hus i denna by, var folket där mycket fientligt. De sökte att på alla sätt hindra honom i arbetet. Med en af de mer uppsatta männen som ledare sökte de förstöra huset, hvilket dock sedermera blef repareradt.

Under den förfärliga hungersnöden, då broder Tjäder reste omkring på de olika stationerna med nödhjälpsmedel, fingo de äfven på denna plats sin del däraf, och såsom en uppmuntran till eder, kära vänner, som offrat för de nödlidande härute, kan jag säga, att Herren till en stor del begagnat sig af just dessa medel för att öppna platsen för evangelium. Vi voro där nära 2 veckor och fingo därunder erfara Herrens närvaro och välsignelse. Många kommo till oss för att se och hälsa på oss och lyssnade med stort intresse till det enkla evangeliet om Jesus och hans stora kärlek till syndare. Vi blefvo äfven inbjudna till flera hem, t. o. m. till den mannens hem, som för några år tillbaka stod i spetsen för dem, hvilka sökte förstöra missionens hus. Så väl där som på alla andra ställen blefvo vi på det hjärtligaste mottagna, och där såsom öfverallt samlades en liten skara af grannar och släktingar, för hvilka vi hade tillfälle att få förkunna evangelium. Äfven till andra byar rundt omkring blefvo vi inbjudna och fingo så rika tillfällen att få berätta om den ende sanne Guden och hans stora kärlek äfven till kineserna.

De flesta af dem hade aldrig förut hört evangelium. Vårt besök var nu endast en liten början, men vi förtrösta på honom, som nu öppnat dessa byar och börjat verket, att han också enligt sina löften skall fullborda det. Viljen I, kära missionsvänner, bedja för »Liu-ri-ts'uen» och kringliggande byar, att många där snart måtte föras ut från hedendomens mörker till Guds underbara ljus, från satans makt till Gud?

Det är en sådan hjälp att få vara med någon äldre missionär ute bland folket. Jag menar icke därmed, att syster Hatrem är äldre till åren, men äldre i arbetet inom detta land. Hon fick också under de veckor, vi voro tillsamman, vara mig till mycken hjälp och välsignelse.

Syster C. Angvik har under den tid, vi voro borta, arbetat hemma på stationen och gjort besök i staden. Ganska många kvinnor komma till mötena. Under en veckas tid var hon i en annan by, där hon äfven hade rika tillfällen att få förkunna frälsningens budskap.

Om Herren vill, ämnar hon denna vecka återigen resa ut, kanhända i sällskap med någon af oss andra. Vi hafva nu bästa tiden till arbete, emedan folket har så god tid, innan arbetet på åkrarna tar deras tid i anspråk. Det är också bäst för oss att vara ute, innan den heta tiden börjar.

Till alla kära vänner, som kommit ihåg mig med julgåfvor, vill jag härmed bedja att få säga ett innerligt tack! Må Herren välsigna och löna en hvar för *allt* arbete i kärleken!

Hjärtliga hälsningar till alla i kommittéen samt öfriga missionvänner från syskonen Bergling, systrarna Angvik och Hatrem samt

Eder i Jesus tillgifna

Sigrid Bengtsson.

Missionärer, tillhörande S. M. K.

Erik Folke	ankom	till	Kina	1887
*Anna Folke (född Gran)	»	»	»	1888
Henrik Tjäder	»	»	»	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	»	»	»	1892
Fredrika Hallin	»	»	»	1889
Anna Janzon	»	»	»	1890
Frida Prytz	»	»	»	1890
August Berg	»	»	»	1890
Augusta Berg (född Hulander)	»	»	»	1892
Axel Hahne	»	»	»	1890
Anna Hahne (född Watz)	»	»	»	1893
Carl F. Blom	»	»	»	1892
Teodor Sandberg	»	»	»	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug)	»	»	»	1891
Robert Bergling	»	»	»	1892
Dagny Bergling (född Aas)	»	»	»	1893
Anna Eriksson	»	»	»	1892
Ebba Burén	»	»	»	1894
Hugo Linder	»	»	»	1894
Naëmi Linder (född Sjöberg)	»	»	»	1898
Emma Andersson	»	»	»	1895
Agnes Forssberg	»	»	»	1896
*Emilia Ulff	»	»	»	1896
Maria Pettersson	»	»	»	1896
Sigrid Engström	»	»	»	1897
*Mary Ramsten	»	»	»	1897
Gustaf Adolf Stålhammar	»	»	»	1897
Mina Stålhammar (född Svensson)	»	»	»	1897
Jane af Sandeberg	»	»	»	1899
Sigrid Bengtsson	»	»	»	1901
Maria Harms	»	»	»	1901
E. O. Beinhoff	»	»	»	1902
Jakob Bölling	»	»	»	1902
Inez Berzelius	»	»	»	1902
Signe Lagergren	»	»	»	1902
Werner Wester	»	»	»	1903
Andrew Ericsson	»	»	»	1903

* I hemlandet.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Böneämnen ur missionärernas bref:

För de infödda medarbetarne *Ts'ao, Kuo Ta-ch'eng, Kuo Ru-lin, Lo Teh-tao* samt bibelkvinnan *Ma* (sid. 56).

Evangelisterna *Chi* och *Kung* (sid. 57).

De tre kärfvarne på Hanch'engs missionsåker (sid. 58).

F. d. evangelisterna *Ushengt-lin* och *Sich* (sid. 56).

Sökaren *Liu* (sid. 56).

De kristna kineserna *Chang* och *Ma* (sid. 57).

För *flickskolorna* i I-shi, Tongchou och Iong-ning (sid. 56, 57).

För missionär *C. Blom*, då han i Honan-fu söker intaga landet för sin Konung (sid. 57).

Om *kvinnliga medhjälpare* i Han-ch'eng (sid. 57).

För *de kvinnliga pilgrimerna*, omtalade i frk. J. af Sandebergs bref (sid. 59).

För byn *Liu-rö-ts'uen* (sid. 63).

För *mandarinen i Tong-chou-fu* (sid. 61).

För ett allt rikare utgjutande af Guds Ande öfver såväl missionsarbetarne som åhörarne (sid. 57, 60).

Axplock från fältet.

Tong-chou-fu. Innan ännu någon af missionärerna återkommit till denna station, infann sig där en ung man, som ända från barndomen lidit af ett slags periodvis återkommande anfall, hvarvid han liksom slets af en ond ande, blef ytterst våldsam och en skräck för sin omgifning. Sedan han förgäfves sökt bot för sin sjukdom på annat håll, gick han till missionsstationen och blef af därvarande troende kineser lärd att bedja till den sanne Guden »i Jesu namn». Han gjorde så — blef botad från sin sjukdom samt sedermera omvänd från mörkret till ljuset och från satans makt till Gud. Första tiden efter sin omvändelse kunde han stundom känna symptom till de gamla anfallen såsom kramp o. s. v. Men om han då endast ropade Jesu namn, så blef anfallet afvändt. Sedermera ha symptomen alldeles uteblifvit. I hans hem läser man bibeln, och beder man gemensamt, ehuru ännu ingen mer än den unge mannen blifvit omvänd. Herren håller dock på att verka. Nu, sedan missionärerna återkommit, infinner sig den unge mannen ofta på missionsstationen — han bor nämligen ej långt från Tong-chou-fu — för att där få vara med vid bönestunderna.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Maj månad 1903.

No.		Kr. Ö.
330.	Från ett nattvardsbarn i Arboga gm G. B.	25: —
331.	J. R., Stockholm	10: —
332.	K. F. U. K., Torpa gm A. J. Ramfall	20: —
	Transport	55: —
333.	Wisby f:möres förening gm M. S.	25: —
334.	E. L., Ransby	5: —
335.	Söndagsägg från Kumla	10: —
336.	I. F., Stockholm	300: —
337.	L. H., Kristiania, till infödd bibelkvinna	50: —
338.	F. M., Ställberg	15: —
339.	Onämnd gm A. E. E. Adelöf	15: 50
340.	Från Söndagsskolan Sibyllegatan gm M. Hkb.	2: 50
341.	H. B., Malmö	15: —
342.	L. S., Sollefteå	35: —
343.	G. S., Stockholm	200: —
344.	»Hildita» gm G. R.	10: —
345.	G. R.	5: —
346.	Gm L. N., Mariestad, frakt till jullådan	10: —
347.	C. K., St Folerna, Eggeby	20: —
348.	Ett par vänner i G.	15: —
349.	E. A.	10: —
350.	Från Ljungbergs arbetsförening gm K. A., Åker	50: —
351.	Jönköpingstraktens Kristl. Kvinnoförbund till 2:ne infödda bibelkvinnor	100: —
352.	Från lärarna i s. s. i Brummerska skolan gm E. H.	40: —
353.	»Till Guds ära» från onämnd till C. Blom	30: —
354.	Sparbössemedel från F. o. O.	40: 52
355.	En tacksamhetsgärd fr. nattvardsungdomen i Vånga gm O. E.	29: 50
356.	En ringa Jesu vän, A. D., Kristdala	10: —
357.	Onämnd i Betlehemskyrkan d. 21/5	3: —
358.	Sanderyds & Åsa arbetsförening gm E. S. H.	200: —
359.	Bibelklassen på Ateneum	42: —
360.	En kaffefest i Möja M:hus gm C. E. P.	30: 85
361.	Lindes syföreningar gm C. C.	50: —
362.	U. S. i ställföreträdareskap. Till Sigrid Engströms underhåll (gm K. M. A.)	400: —
363.	Alingsås nfg gm J. G., Skolfonden	100: —
364.	Insamladt vid en Kina-afton i Kramfors kapell d. 21/5	20: —
365.	Vid årsmötet i Betlehemskyrkan d. 21/5	47: 94
366.	En missionsvän. Till Anna Erikssons underhåll gm K. O. A., Finspoug	50: —
367.	Till ett barns underhåll i Anna Janzons skola af L. K. Ps 100	50: —
368	Tackoffer fr. L. L., Värmland	10: —
	Summa kronor	2101: 81

Med varmt tack till hvarje gifvare.

»Förbida Herren så hjälper han dig.» »Kungsvägen vilja vi gå och ej taga af till höger eller vänster».

Till de missionsvänner, som sändt julgåfvor till missionärerna, hembäres det hjärtligaste tack. Icke mindre än 8 lådor afgingo den 23 maj.

Ty tjänsten med denna undsättning fyller icke allenast de heligas brist utan öfverflödar ock genom många tacksägelser till Gud.

Rättelse.

Obs! Adressen till Tongchou är äfven Via Peking & Taiyenfu, således:

C/o China Inland Mission
Tongchou
Tongkuan
Via Peking & Taiyenfu,
N. China.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1903.